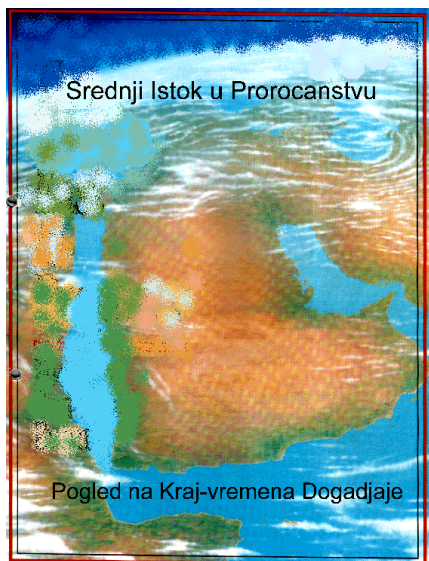

СРЕДЊИ ИСТОК У ПРОРОЧАНСТВУ

УВОД

Библиско Пророчанство открива...

Какви догађаји леже у смјештају за много невољни Средњег Истока предио? Библиско пророчанство нам то открива! Проблем суочава свијет у Средњем Истоку који ће одкачити један дио догађаја који ће задрмати темење данашње цивилизације!

Средњи Исток био је узбуркани предио кроз историју. Још из старих давнина, он је био једно жариште сукоба и суочења. Нападаци без броја прелезили су његове пустиње, остављајући жалосне успомене смрти и разора. Данас, тај предио је опет то мјесто важног разматрања народа око свијета. То је нашироко познато као !вјеројатно ужарена тачка за Свјетски Рат 3-ћи.

Продужено наоружања на Средњем предјела јесте далеко и удаљена удањеност за проналазак мира. Док оружје продужује да се уноси, неизбјежива разорност будућег Средњег рат је тако напет сада неупоредиво са ранијим. И сад, употреба неукларног оружја јесте све

већа могућност.

Војни аналитичари правилно су означили Средњи Исток "као највећи војни предио у свијету" и свјетска највврјућа тачка". Многи су забринути. Многи се питају, "Гдје то све води?" Дали ће ту бити још један Средњег Истока рат? Дали би догађаји се усудили проузроковати Свјетски Трећи Рат? Новинарси описују тај предио као "узбуркан" и "који неможеш оцијенити".

Многима у модерном Западном свијету Средњи Исток остаје као стран и непознат. Он је можда највише погрешно схваћен предио на земљи. Приче, криво сваћање и стереотип напредују. Ипак неколко предмета јесу важни да се разумију за вријеме овог великог последњег дијела 20-ог вијека! Површинско схаћање овог експлозивног дијела свијета неће више достајати.

Да, Средњи Исток јесте једна загометка, једна мистерија, за многе.

Разлог?

То је немогуће у подпуности разумјети што се догађа у Средњем Истоку данас у основним јутрашњим новостима самима. Новине се концентришу на из-дана-у дан догађаје. Али данашњи догађаји-и сутрашњи наслови-имају велики историјски корјен. Путници често говоре да у Средњем Истоку, прошлост и садашњост изгледа да су "запетљане". И оно што они примјећују јесте истина! Садашњи став у Средњем Истоку извире из дубоко-усађеног духовног и осјетљивог темеља. Садашњост и будућност Средњег Истока не може се

разумјети одвојено од прошлости. Само опет широки подухват историје онда ми можемо да схватимо данашње брзо-покретне наслове-и неочекивани заокрет догађаја који леже у напред.

То је јако важно да ми разумијемо библиско пророчанство за Средњи предио. Пророчанство је историја написана унапред. Ако ми знамо, опћенито, гдје догађаји воде, данашње насловне странице узеће велики значај. Бурa се спрема на Средњем Истоку. Невреме долази такве силе да ће обухватити све народе у свом подухвату!

Библиско пророчанство открива да главни Срењи предио биће средина једне море сукоба који ће увући цијели свијет у кризу каква се не може успоредити ни са једном од ранијих у историји. Предио ће постати вртлог борбе за свјетску контролу!

Ми требамо схватити да Библиско пророчанство се објави прије него се ствари догоде! Јакe силе су чак сада на послу у Средњем Истоку које ће изоштрити будућност човјечанства за идућих 1000 година! Твоја судбина биће одређена сад што се тамо догоди.

Ипак то има добра вијест иза кобне несреће догађаја који леже недалеко пред нама. Одпочећемо са излагањем од важних прошлих догађаја који ће нам дати разјашњење овом замршеном предјелу. Овдје је разумјевање које ти нигдје нећеш наћи у други изворима!

ДИО ПРВИ

Сјеме Абрахамово

Данас Средњог сукоби су између Араба и Јевреја јесте у ствари једна релативно недавна појава. Цивилизација далеке прошлости волили су ратове туда много раније него су Јевреји и Араби постојали као народ. У ствари, Западна цивилизација одпочела је ту-у предјелу познатом као Плодни Полумјесец, гласовит као "Кољевка Цивилизације"-родно мјесто ратилишта цивилизација још од самог почетка историје.

Израз Плодни Полумјесец односи се на добро наводнавање полумјесеца облика предјела пружајући се од Арапског Заљева уз Тигрис и Еуфрат ријеке, задано преко Сирије до Медетеријана, онда се спушта доље уз обали Палестине до Нилске Долине у Египат. То је било у овом величанственом полукругу да се прва велика цивилизација појавила.

Источни предио Плодног Полумјесеца-један наплављени предио окружен са Тигрис и Еуфрат рјекама-био је старински познат од Грка као Месопотамија, што значи "мјесто између ријека". Неке од највећих угледних култура у историји свијета потекле су са обала тих ријека: Самаријанци, Асиријанци, Елимљани, Бабилоци и остали.

Улазак Јевреја

Прелиставајући уназад странице библијске историје скоро 40 вјекова-раније другом миленију БЦ-и пронаћићеш важан народ који се појављује на позорницу у Плодном Полумјесецу. Један народ одређен за важност. Библија их зове Јевреји. Јевреји су добили име по њиховом праоцу Еверу. (1. Мојсијева 11:16), праунук Сима, Нојева Сина. Трећи Симов син Арфаксад имао је четири сина: Саула, Евера, Фалега и Јектана. Његов син Фалег имао је седам синова, пети син био је Аврам (послије прозван Абрахам). Јевреји су тако били једно Семетички народ.

Истакнути међу Јеврејима био је Тара, први споменут у 1. Мојсијевој 11:26. Тара је живио у граду јужне Месопотамије (данас Ирак), велики метрополис које Библија зове "Ур Халдејаца". Ур је био један напредни економски и културни центар тих дана.

Око 1900 БЦ-баш прије него су Еламљани узели и порушили Ур-Тара и његови укућани напустили су град и преселили се око 1200 километара сјеверозападно у напредном трговачком граду Харану, у плодној Балих Долини на сјеверној Сирији (1 Мојсијева 11:31).

Међу Тариним синовима био је Абрам (сто значи "велики отац"), који ће касније промјенути име у Абрахам (Ибрахим на Арапски). Абрам је био један потомак из девете генерације од Сима, сина Нојева. Вјекове касније, велике три вјеросиповјести Јеврејства, Хришћани и Муслимани сви налазе њихов духовни почетак од овог великог патриарха. Абрахам такођер ће постати физички праотац неколко великих нација, како ћемо то видјети.

Значајанствено, велике особе од три свјетске вјероисповјести-Мојсија, Исус и Мухамед-били су потомци овог великог Божијег човјека! Абрахам је био један од ријетких људи његова времена који није имаоудио у паганском идолском вјеровању. Кад је био 75 година стар, Бог му је заповједио да одпутује "у земљу коју ћу ти ја показати" (1 Мојсијева 12:1; Дјела 7:2-4). Бог је обећао, "И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу..." (1 Мојсијева 12:2).

"Тада пође Абрам" (стих 4). Слушајући Божију наредбу, Абрам је напустио Харан послје смрти свога оца Таре. У вјери он је одпутовао у земљу коју није видио. Абрам и његова фамилија кренули су југозападно ококом Плодног Полумјесеца, "и пођоше у земљу Хананску, и дођоше у њу" (стих 5) Кад је Абрам стигао у Ханан, Бог му је обећао да ће земља једног дана бити наслједство његовог потомства (стих 7; 13:14-17). То је онда постало

познато као Обећана Земља.

Као резултат те послушности, Абрам је напoкoн постаo праoтaц мнoгих племена и народа-народ који ће постати главни играч у Средњoј драми која се одиграва у нашим данима! Ако би ми разумјели данас Средњег Истока, онда је важно да ми знамо нешто о тој дјeци Абрама и њихову евентуалну историју.

Абрахамов синовац Лoт био је уплетен у побуни градских-кpaљeвa јужног Ханана против њихових Месопотамских управитеља. Лoт је био зарoбљeн. Абрам је устао и разбио непријатељске кpaљeвe и избавио свог синовца. Опис овог случаја описан је у 1 Мојсијевој 14. То је био претеча од мнoгoбpoјиних непријатељства који ће се догодити на тој земљи нaтјeцaљa крoз долазеће вјeкoвe.

Историја показује да мнoгo од војне активности у Средњем Истоку крoз миленије времена јесте уперено на тај предio, предio популарно познат као Палестина или Света Замља. У ствари, историја означава да крви-нaтoпљeнa земља као је јимала највише борбних-окршаја ту изведених јесте тај диo земље на свијету!

У једном смислу, судбина те земље била је запечећена на стварању. Географички, то је направљено заглавни-камен у свoду трију континената. То је био страниски пролазни пут између Истока и Запада, стратешка земља повезана прекораченим традиционалним путевима трговене и повезиваности између Европе, Африке и Азије. И Као таква, постала је предмет сталне борбе.

Син од Слушкиње

Борба у Мојсијевој 14 следила је један величанствени догађај: зачеће Исмаила, и његово рођење кад је Абрам био 86 година стар (1 Мојсијева 16). Исмаило је био син Абрамов од Агаре Египћанке, коју је Фарон Сесострис 2-ги дао Авраму и Сари као слушкињу (1 Мојсијева 12:16).

Зашто је рођење Исмаила било од значаја? Пошто ће Исмаило постати праoтaц од мнoгoг данашњег Арабског свијета. Араби су у ствари Исмаилове расе! Данас, Арапски свјет јесте предio важне бриге народима око свијета. Обaдвоје политичка и економска брига постављена на тај широки-протегнут предio од Атлантика до Индианског Океана-на истом истакнутом мјесту свјетске пажње! Арапски народ-данас броји око 120 милиона, у преко 20 држава-су одређени да одиграју велику улогу у будућим догађајима, како ће се показати.

Библиска прича о Исаку и Јакову и њиховим потомцима позната је мнoгимa. Мнoгим читаоцима је познато њихово робовање у Египту, Излазак и Мојсија, вријеме од Јашуе и Судиоја, управа кpaљa Давида, подизање Соломоновог Храма. Ни близо није позната прича о Исмаилу и његовим потомцима. Ипак разумјети данасње замршене догађаје у Средњем Истоку, ми треба да знамо нешто о овом народу.

Прво, види околности Исмаилова рођења: Абрамова жена Сара била је нероткиња. У жељи да има дјeцу од себе, Сара је предпоставила да Абрам добије

замјеника од Агаре
Египћанке, њене слушкиње.
Сара ће тако имати дјецу
пуномоћну. Абрам се
сложио, и Агара је

затрудњела са дијететом (1 Мојсијева 14:1-4).

Али ускоро дошло је до свађе између Саре и Агаре. Сара је одпочела да буде сувише груба према Агари. Кад она није могла да издржи више, Агара је побјегла у пустињу. Ту је Бог савјетовао Агару да се врати назад код Саре, обећавши, "умножићу веома сјеме твоје, да се неће моћи пребројати од множине" (стих 10).

Бог је даље рекао Агари: "Ето си трудна, и родићеш сина, и надјени му име Исмаило; (што значи "Бог ће чути"); јер је Господ видио муку твоју. А биће човјек убојица; (Јеврејски *пере адам*, дословно, "један дивљи магарац човјека"); рука ће се његова дизати на свакога а свачија рука на њега, и наставаће на погледу свој брћи својој" (стих 11-12).

Овдје је важно пророчанство за Арапски народ!

Фраза "један дивљи магарац човјека" није увредљива фраза. Опречно, дивљи магарац био је "аристократа" животињског живљења у пустињи. Он је био најзабранија животиња за лов. Он је имао један племенит, слободан неприпитомљен опстанак у пустињи јужног и источног Ханана. Опис згодно доликује поносном и слободним потомцима Исмаила, познато по њиховом лутању и понекад незаконском и разбојничког живљења. Арапска непобједљива жеља за слободом и самосталности је једно добро позната. И, свакако, њихова рука је била често пута против оног народ који би покушао да им узме слободу.

Кроз њихову дугу историју, Арапска култура успјешно одржала се свим нападима, кроз политику Араби су кроз вријеме налазили себе првремено под туђим јармом. И они пркосе својим сусједним рођацима-и продужили су да то раде и данас! Агара је послушала Божију наредбу да се врати и покори Сари. Ускоро послје тога она је родила Абраму сина. Абрам је био тада имао 86 година (1 Мојсијева 16:15-16).

Тринајест година је прошло. За вријеме тог доба, односећи се на Исламску традицију, Абрам и Исмаило подигли су коцкастог-облика светиште звано Кабба (Кабах) у Меки. У каснијим вјековима, Каба ће постати Исламско главно свето мјесто-нај светије свето мјесто на земљи-вјерјући да је директно иза рајског пријестола Божијега. Муслимани окрећу своје лице према томе за вријеме њихова пет пута дневне молитве, и посјете то мјесто на заказано окупљање Хајј.

Када је Абрам достигао 99 година старости, Бог му се јавио (давајући му име Абрахам, које значи "отац многих народа") и изјавио је да ће његова жена Сара (отад да се зове Сара, значи "принцеза") родиће му сина!

Абрахам и Сара нису вјеровали. Ипак, Абрахам је научио да воли Исмаила јако много, и желио је да буде његов наследић и да прими прворођеног благослов. "И Абрахам рече Богу: нек жив буде Исмаило пред Тобом" (1 Мојсијева 17:18). Али првенство није дато Исмаилу. Бог је одговорио, "Заиста, Сара жена твоја родиће ти сина, и даћеш му име Исак; и поставићу завјет свој да буде завјет вјечан сјемени његову након њега" (стих 19). Али Бог је знао Абрахамову бригу

према будућности Исмаила, и потврдио је њему: "А и за Исмаила услишио сам те, ево благословио сам га, и даћу му породицу велику, и умножићу га веома; и родиће дванајест кнезова, и учинићу од њега велик народ" (стих 20).

По рођењу Исака, Агара и Исмаило били су одстрањени на настојање Саре. "Отјерај ову робињу са сином њезинијем" (1 Мојсијева 21:10). Разлог? Исмаило се посмијевао Исаку на прослави кад је Исак био одбијен од сисе (види стих 8-9; и Галатима 4:29). Он је понижавао онога кога су други подизали. Исмаило није био један дух непомирљиви мржње и убиства против Исака, једноставно због завидности и супарништва.

Исмаилов положај у фамилији био је сасвим промјенут по Исаковом рођењу. Ово је погодило хис поносни дух, и проузроковало је љубомору. Срдит својом изјаловљеном надом, Исмаило је подузео да вређа и исмијева. Време није омекшало овај дух мржње. Став и историски поглед јесте често пренешен са оца на сина из генерације у генерацију. Сукобљавање и супарништва у кући Абрахама још се осјећа чак и ових дана у непресталном Арапско-Израиљском сукобљавању. Опет данас, право и предност постао је предмет између потомака Исмаила и Исака.

Сара је настојала да Исмаило несмије бити наслиједник са Исаком. Гог је рекао Абрахаму да уради како Сара захтјева, али је он увјерио Абрахама да ће "и од сина робиње учинити народ, јер је сјеме твоје" (1 Мојсијева 21:13). Исмаило је такођер био одређен да постане велика нација!

Бог је пазио на овог пола-Јеврејина, пола-Египћанина сина Абрахамова. "И Бог је био са дјететом, те одрасте, и живио је у пустињи, и поста стријелац. А живио је у пустињи Фарану. И мати га ожени из земље Египатске" (стих 20-21).

Фамилијске Свађе

У времену Исмаило је постао отац од 12 синова-Абрахамова унучад-чија су имена записана у 1 Мојсијевој 25:13-16. (Мухамед, пророк Исламске вјере у седмом вијеку АД праведно је тврдио потомство од Исмаилова сина Кидара). Исмаило је такођер имао ћерку, по имену Махалат или Башемат, која ће касније оженити Исава, унука Абрахамова. Потомци Исмаила и Исава остаће чврсто повезани кроз њихову историју. (У пророчанском Псалму 83-како ћемо видјети и глави четвртој-потомци Исава и они Исмаила нађени су уједињени против крај-времена Израиља).

Како је Бог и прорекао, један велики народ је постао из Исмаила. Данашњи Араби јесу фамилија Исмаила који су нарасла велика!

Сродство између Исмаилских Араба и библиског Израиља су јасна: Исмаило је био старији полу-брат Исаку, сину од Абрахама и Саре. Исак, у заокрету, имао је близнаце, Исава и Јакова. Од Јакова-послије прмјенуто у Израиљ-потомци Јевреја и осталих племена Израиља. Израелћани и Араби су братанци!

Разматрајући додатну чињеницу да Едомци су се измјешали са Исмаилом и Хананом. Едомци су потомци од Исава (који је такођер имао име Едом), старији син од Исака и Ребеке. Раније, кад су Јаков и Исав били у утроби Ребеке "А удараху једно од друго дјеца у утроби њезиној" (1 Мојсијева 25:22). Бог је

разјаснио да су "два су племена у утроби твојој" (стих 23)-народи Едома и Израиља. Оба брата су одређени да роде велике народе.

Прворођени, Исав био је законити насљедник по рођењу, које је припадало старијем сину у свакој генерацији. Али Исав је подцјенио то и продао је своје право брату Јакову за здјелу супе црвеног лећа (стих 28-34). Послије, Јаков-пречинио се као Исав-преваривши Исака да постави на њега благослов потврђујући првенство (1 Мојсијева 27). Са овим дјелом обмане, Јаков је зарадио Исавову неописљиву љутњу. Зло и освета испунило је Исавово срце. "И Исав омрзе љуто на Јакова..." (стих 41).

Четрдесет вјекова није било доста да угаси осјећај ове дубоко усађене мржње између Исава и Јакова! Ова два народа су продужили у њиховом противништву све до данашњег дана! Историски, Едомци-спацијално Амалики главна племена Едомаца-били су тешки непријатељи Израиља.

Значајно, потомци Исава измјешали су се и измјешалисе у удаји и женидби са Исмаилом и њиховим сусједима. Као родбина, једна блиска сродност постоји између њих. Неке јесхивас (раби школе) у Израиљу уче да Палестински Араби-много горљиви противника Израиљеве државе-јесу Амалики. Ту може бити вјеројатно бити неке тачности у овм схваћању, на поглед пророчанствене свађе између Амалика и Израиља из генерације у генерацију (1 Мојсијева 17:16).

Помјешаност Едомаца са Исмаиловцима у Палестини крвном сродству дава више свјетла на старинске корјене данашњег њуте свађе за земљу Палестину. Источно од Ријеке Јордана Моабци и Амонци-потомци ћерла Лотовије, Амабрахова нетијака (1 Мојсијева 19:37-38(-такођер је ујединило њихов интерес са Исмаиловцима. Потомци старог Моба и Амона данас живе у Хашемитској Краљевини Јордану.

Још једна линија са којом су се Исмаиловци измјешали били су ти од Хетуре, коју је Абрахам оженио послвије смрти Сарине. Абрахам и Хетура су имали шест синова (1 Мојсијева 25:2), неки који су потомци-које обухваћа обновљени Мидијамци-због блиске повезаности са Исмаиловцима (1 Мојсијева 35:25-28; Судијама 8:22-24).

Геополитичари обично пребаце дио људске природне која игра улогу у фамилиској свађи. И како смо већ видјели, данашњг Средњег истока борбе јесте фамилиска запетљанија! Ово разумјевање даје Арабско-Израиљску једну димензију историске дубљине непознате многим посматрачима данас.

Поријекло Имена Аараб

Исмаило је умро у 137 година старости (1 Мојсијева 25:17). Како је Бог и обећао, његових 12 синова нарасли су у "велику нацију". У следећим вјековима, ови Исмаиловци су се помјешали између родбине живећи близо њих, како је било и показано. Али Исмаило је био чисто првенствен праотац Арабског свијета.

Онда, зашто, Исмаилови потомци не зов се "Исмаиловци" или "Исмаиљани" данас? Како су Исмаиловци добили име "Арабс"? Одговор ће доћи можда као изнанађење: Ту је било "Араба" много раније од Абрахама и Исмаила! Полуострво између Црвеног Мора и Персиског Заљева било је већ познато као "Арабија" прије него се Исмаило родио. Ријеч "Араб" потјече из старинског Семитског корјена

што значи "запад" или "сумрак". То је било прије употребљено од старих насељеника Месопотамије да би означили народ са запада од Еуфратске долине. Та иста ријеч може такођер да значи "неплодан" односећи се на пустињски предео.

Тако, свако ко живи у пространом врућом полуострву западно и јужно Бабилона били су познати као Араби или Арабу-"Арабс". Арабска историја почиње са животом библиског имена Јектан (Нојевог најстаријег сина Сима трећи син Арфаксад имао је четири сина и Јектан је био четврти), кога су араби звали Кахтан.

У нашем модерном 20-ом вијеку, скептичари одбацују Библију као бајку и леганду. Чинећи тако, они поричу један од најтачних извора информације о поријеклу данашњег народа и нација. Види што Библија каже о фамилији Јектана и њихова односа са Исмаиловцима, приређено од пажњивих записа Арапске историје: Јектан је био један од синова патриарха Евера (Абир на Арапски), споменут раније као отац Јевреја (1 Мојсијева 10:25). Арабски научници сматрају да је Јектан коначни праотац јужних Араба, оних који живе на или близо јужне обале Арапског полуострва.

Један од 13 Јектанових синова био је Јарах (пети син) (на Аабски Јараб) споменут у 1 Мојсијевој 10:26. Јарах се вјерује да је основао краљевину Јемена на јужном углу Арапског Полуострва. Јарахов брат Адроам, (на Арапски Јорхам) вјерује се да је основао Хејаз, важну краљевину уздуж западног дијела обале Арабије, гдје је Јорхамитова принцеза владала до дана Исмаила (Свети Исламски градови Мека и Медина су смјештени у том Хејазовом предјелу). Односећи се на Арапско родословље, ћерка од Јорхамитског принца по имену Мудад касније се удала за Исмаила. Из тог брака родио се Исмаилу гласовит син Кидар (Каидар по Арапски). Ова повезана зенидба повезала је чврсто судбину Исмаилћана са Јорхамићанима.

Кидар, у заокрету, био је потомак Адана (или Кјуаис), рачунајући праоца свих племена имајући право поријекла у сјеверној Арабији. Аданова линија би била много

важнија фамилији Араба. Многи потомци Јектана преселили су се у сјеверну Арабију прије доласка Ислама и помјешаности бракова са много бројчаним Исмаиловцима од Аданове линије. Арабски родословци уврстали су Адана као претечу пророка Мухамеда. Тако, послје чинећи дуго одбрење за мјешовиту женидбу са Јектанцима, Едомцима и другим блиским кољенима, Арабски народ данас може се још увјек сматрати као велика Исмаиловска раса.

У Библиској употреби, име Кидар често се употребљива као заједничко име за Арабе уопште, пошто је Кидар очевидно био највећи и много увидљив од свих Исмаилових племена. Племска важност може бити закључена за моменат од богате "принцезе Кидарске" у Језекији 27:21 и гдје било друкчије.

Пророк Исаиа, у свом "бремену" (или објављивању) о Арабији (Исаиа 21:13-17) прорекао је да ће нестати "славе Кидарске"-односећи се на инвазију на Арабију од Асирског краља Саргона у 716 В.С., за вријеме рата између Египта и Асирије. Слава Кидарска је нестала, и Араби су нестали за многе вјекове у таму.

Израиљ Разбацан

У међувремену, племена Израиља била су заплетена у национални преврат. Сјеверних 10 племена (званих "Дом Израиља") били су одведени у ропство од Асиријанаца у касном осмом вијеку В.С. и исчезли су из историје. Раније у шестом вијеку В.С. Краљ Навуходоносор Бабилонски поробио је јужно племе ("Дом Јудин). Јерусалем је био освојен и Соломонов Храм порушен. Град је био запаљен и његово становништво одведено у Бабилон. Неке деценије касније, Персијанци су дозволили Јеврејима да се врате њиховим кућама и да подигну Храм и Јерусалим.

Послије Јуда достига је у окриље Римског Царства. У 70 А.Д-око четри деценије касније послје Исусова Убиства-Јерусалим је опет био разорен и попаљен, од легије под командом Римског генерала Титуса. Настојећи да затаре Јеврејско обиљежје у тој земљи, Римљани су промјенули име у Палестину, које потјече из Филистејаца (Пелесте) који су ту живјели у раније вријеме.

Јевреји су били расељени, гоњени из народа у народе, разбацани по цијело познатом свијету, без своје властите куће. Али гдје су год они отишли, они су поњели са собом бесмрну љубав за њихову Обећану Земљу. Скоро 1900 година, та ће земља бити управљана од страних власти. Ти вјекови у изгнанству изван Палестине би ће познато као Диаспора или Расуло.

У међувремену, док је Света Земља лежала под Римском и Византијском управом, синови Исмаила су расли бројчано и моћно. Позорница је била постављена за велике преокретаје-сурово и неочекивано избијање Араба на њихову стару напустену земљу.

Дио Два

Барјак Ислама

Кроз раздобље Медо-Перског царства и онда Римског, синови Исмаила живили су у полу-усамљености од осталог свијета, узгајајући камиле, козе и овце у пустињи Арапског Полуострва и свађајући се сами између себе. Подјељени, они нису имали никакав уплив или углед на свјетској јавности. Кад се дође до вјероисповјести они су били идолопоклонци. Велики храм у Меки-надгледана од високо-сталежа Кореиш племена-каже се да је имала око 365 идола, један за сваки дан у години. Мекин главни приход био је од посјетиоца овом страмо храму.

Почетком седмог вијека А.Д. -скоро шест вјекова по смрти Исуса-завјеса се опет подигла од Исмаилових потомака. На позорницу појавио се много илустровани од свих Исмаилових потомака, пророк Мухамед. Он је био члан Хашемитске фамилије (Бени Хашим на Арапски) од моћне Кореишког племена.

Односећи се на Муслиманско вјеровање, архианђел Габријел појавио се Мухамеду на Планини Хира у близини Меке, прво у А.Д. 610, и дао му је откриће мудрости од Бога. Ова и послје открићења биће сакупљена и забрана у Коран, Исламска света књига.

Мухамед (значи "велико слављени") постао је горљив и храбар проповједач монотеизма-вјера у само једног Бога. Стара Кореиш аристократија побојала се да ће Мухамедова нова вјера узнемирити њихово вођство и засјећи њихов приход од

вјереника који су долазили у храм идола. Покушај против његовог живота био је неуспјешан.

Успркос тврдој опозицији, Мухамед је успио да укине идолопоклонство које је дуго било над паганским Арабима један нови монотеистичка вјера звана Ислам (значи "покорност Богу"), заснована на вјери у једног, свемогућег Бога, Алаха.

(Ислам се изговара Ис-ЛАМ, изражен задњим слогом. Алах, арапска ријеч за Бога, изговара се ахл-ЛАХ, опет са изражајем у посљедњим слоговима. Сљедбеник Исламске вјере зове се Муслим или Мослем, што значи "један који се покорави". Муслима никад не смије се ословљавати као "Мухамедијанац", пошто би то означавало вјеру у Мухамеда. Опречно популарном мишљењу, Муслимани не поштују Мухамеда као једно свето лице, нити му они служе у било коме смислу).

Мухамедово проповједање сковало је раздјељена Арапска племена у социјални, културни и вјерски уједињени народ. Ислам их је снабдио по први пут са јаком уједињеном силом, омогућавајући их да се подигну као велика нација. Једна-реченица Исламског вјеровања, звана шахадах ("свједочанство"), изражава срж Муслиманске вјере: *La illaha ila Allah, wa Muhammadun rasul Allah*- "Ту нема бога већ Бог, и Мухамед је Божи пророк". Једна искрена, од срца изречица ове професијалне вјере (свега осам ријечи на Арапски) јесте једини захтјев да се постане Муслиман.

800 Милиона Муслимана

У очима његових сљедбеника, Мухамед има високи уред. Он је био "Печат Пророка"-посљедњи и највећи у реду гласоноша од Бога које обухваћа Адама, Ноја, Абрахама, Мојсију и Исуса.

Муслимани вјерују да је Мухамед завршио посао својих предашњих, доносиоци Божију коначну и апсолутну ријеч цијелом човјечанству. Они тврде да је он био Тјешитељ, кога је Исус прорекао да ће водити човјечанство у "сву истину" (Јован 16:7, 13). И кроз вјекове од Мухамедове смрти, многи милиони вјерују у ову поруку!

Данас Исламски свијет обухваћа више од 40 држава. Географички, Исламски свијет представља пуну 15 посто свјетске земаљске мас. Ту има око 800 милиона Муслимана у свијету данас-једна особа у шестој! Овдје је један јака комад који се не може игнорисати-огромни комад са великим потенцијалним упливом, држећи у својим рукама економску судбину многих нација. Данас много-описан "Исламски препород"-једна појава Исламске битности-разгорило је бригу међу Западним посматрачима који предвиђају велико уплетање ако би тешке-струје Исламски конзервативци постигли даљњи уплив у стратешком Средњег Истока предјелу. Да, чак данас-скором 14 вјекова послје Мухамеда-Ислам је остао сила на коју се треба рачунати на свјетској геополитичком и дипломатском фронту!

Несхватљиво од многих на Западу, мноштво Муслимана нису Араби. Ислам се родио међу Арабима, али се он проширио изван Арабске земље. У ствари, преко три четвртине Исламског свијета лежи изван Арабско-говореће језгра земље! Поред Араба, ту је данас стотине милиона који не говоре Арабски народ који слиједе Муслиманску вјеру, убрајајући становништво Индонезије (свјетска највише насељена нација, са 150 милиона Муслимана), Пакистан, Афганстан,

Бангалдеш, Турска и Иран. Муслимани у Индији броје око 82 милиона; у Кини око 40 милиона.

Чак и у Русији, Ислам је чврсто укорјењен. Муслиманско пораст становништва у Руској Централне Азије државама постало је велика брига за Московске кројаче, бринећи се о импликацијама покрета етничке равнотеже. Преглед узбудљиве историје Ислама биће корисна у приказивању како је позорница постављена за крај 20-ог вијека-и за пророчанске догађаје који леже у напред.

Насљедствена Криза

Смрт Мухамеда (8, Јуна 632 A.D.) дошла је ако неочекивани удар, и дошло је до забуне и нестабилности међу Муслиманском заједницом. Пророк-глава Арабиског Полуострва-није имао сина. Нити је он дао политички ни вјерску опоруку да би дао јасну линију насљедства ко ће водити Муслиманску Царевину, онда чисто једна трећина величине данашње Америке.

Мухамедова вољена прва жена, Кадија, родила му је два сина Квасим и Абдулах, и четири ћерке: Заинаб, Руквајах, Фатима и Ум Култум. Обадва су му сина умрли у дјетињству, и ћерка само једна-лијепа Фатима-преживјела је свога оца и родила је дјецу која су остала жива. (Ни једна од многих жена послје Кадијине смрти нису му родиле дјецу која су могла презивјети дјетињство). То је тако да кроз фатиму да сви Мухамедови данашњег-доба потомци (звани шарифс и сајидс) протежу своје потомство.

Фатима муж био је Али ибн Аби Талиб, Мухамедов први нетијак и присвојени син. У ранијим даним вјере, млади Али био је пророчански други обраћеник у Ислам послје Кадије, Мухамедове жене. Али и Фатима имали су два сина Хасан и Хусеин. Ово су били Мухамедова само унучад, и он је био много одан њима. Он их је звао своја "два драгоцјена стабла" главно благо његова живота. На Мухамедовој смрти они су били негдје око шест до седам година стари.

Многи Араби су вјеровали да Али је најближи по крви Пророку-треба да наслиједи Мухамеда као вођа Муслимана. Он је био, послје свега, присвојени син, зет, нетијак и отац Пророкове дјече. Али други Араби су подпомагали друге кандидате, људе из богате и чувене из Кореишког племена.

Јасно, неко је требао да узме контрлу. Али ко? Послје велике расправе, богаташ Меке робни трговац по имену Абу Бекр био је изабран. Одани и понизни човјек, Абу Бекр је био Пророков главни пријатељ и савјетник. Један од првих који је вјеровао у нову вјеру, Абу Бекр био је Пророков трговачки друг на Хијра, Мухамедов знаменито-доба камилова-грбача бјежање из Меке у Медину A.D. 622. Хијра означила је почетак Ислама као једна свјетска сила, и од тог догађаја Муслиманско вријеме почиње.

(Муслиманима, година A.D 622 јесте A.H (Латински anno hegirae, "u godini od hijra). Исламски календар је заснован на лунарској години 354 или 355 дана. Зато што лунарска година јесте једанајест дана краћа него соларна година, Исламски мјесеци постепено "помакнути" кроз Георгиан календар, праве свој пут уназад кроз сезону. Као резултат, промјењена табела мора бити успоређена да се одлучи успоређба "A.D" година са Исламску "A X" годину.

Ипак, Абу Бекр био је постављен да заузме мјесто Пророка као вођа јавне молитве за вријеме Мухамедове посљедне болести. И он је био отац Мухамедове жене, дивне цно-оке Ајше. Абу Бекр тако је узео водећу улогу Муслиманске заједнице, заступајући Мухамедову политичку и административну улогу. Дата му је титула Калиф расул Алах, "Застпник Гласника Алахова". Он је успјешно учврстио подршку племена у Арапском Полуострву.

Али-Фатимин муж-био је заобиђен, узалуд његових помагача. Са Абу Бекр избором одпочело је историска институција Исламских Калифа (уред или власт калифа). То ће обастати све за скором 1300 година, када је укинута у Марту 1924 године, од Турске Републике. Калиф је био Глава Државе Муслимаске заједнице, наслѣдник привременог ауторитета Пророка. (Као "печет" или најмање пророк, Мухамед није имао духовног наслѣдника).

Командант Вјереника

Пред саму његову смрт Абу Бекр поставио је Омара ибн ал-Катаб као свог наслѣдника. Калиф Омар био је први да преузме украшену титулу Амир ал-Мумини, "Водић Вјереника". То је било за вријеме Омарове деценијама -дуге управе да је први велики талас Исламског територијалног проширења узело мјесто. Дјеца Исмаила почела су да напредују извана из њихове старе пустињске земље.

Раније у седмом вијеку А.Д. тад много познати свијет био је подјељен између двије велике супарничке силе. На сјеверу и западу Арабије била је Источно Римск Визнатијска Царевина, са престолницом у Константинопољу (Визнатија). Бизантиска Краљевина контролисала је Азију Средњу и велики дио Сјеверне Африке и Блиски Исток. Према сјеверо-истоку Арабије била је Византиска дигорочни супарник, Сасанидска Краљевина Персија.

Византија и Персија биле су двије "свјетске силе" тих дана. Али продужено такмичење између њих исцрпilo је њихову моћ. Исцрпљени са дугим и рушилачким сударима, ова два зараћене монархије постале су "сједећа-патка" за јаке нове Исламске силе јурећи из пустињскњ Арабије.

Способан генерал и велики стратегиста, Калиф Омар доказао се големи супарник према објема царевинама. Вика Алах Акбар! ("Бог је Највећи")-Исламски позив на оружје-каmile-јашећи Арабски ратници ударили су великом брзином у раћене сусједне територије, носећи Свете Ријечи-и сабљу.

Никад чак ни из дана Александра Великог тако брз и далеко досежна побједа није виђена. Свијет се дивио и чудио живости ових крив-сабља махача сљедбеника прошлог Арапског пророка. Нова вјера Ислама била је у пуној снази своје младости. "Вјереници су уништавали и убијали до самог заласка сунца", записао је један ранији Арабски историчар, "и страх од Араба пао је на све краљеве". Чак су и Араби сами били зачуђени на брзини њихове побједе. И вјекови побједе лежали су још у напред!

Сусједне земље падале су као домино. Сирија и палестина заузеле су 635-6. Ирак је био следећи да падне, у 637. Египат и Персија дошли су под Муслиманску управу у 641. Мислиманска армија креталасе неометано према икад-докучивог хоризонта. Једном-непобједљиве армије падале су као зрело воће пред сабљама Алаха. Арабија је ушла у прочеље историје.

Како је Јаздегерд, Сасанид Персијски краљ, суочио се са долазећом Муслиманском силом, он је изјавио Арабском амбасадору и једном сад-чувеној измјени: "Видио сам и знам многе нације, али ни једну тако мизерну као вашу! Миши и змије ваша су храна! Како се усуђујете мене звати да се предам и служим вашем Богу када је то очевидно вашој експлоатацији не у жељи за Рајем, већ са глађу за хљебом и датуљама?"

На ово Арабски амбасадор одговорио је: "Истина је, да смо били бједни људи; али Бог се смиловао на нас и послао нам је Пророка који нас је учио да цијенимо човјека не по његовом богатству или дрскости величанствености већ односећи се на њихово поштење пред Богом и његовим заповјестима... ми смо сиромашни, и ми смо дошли да бацимо наше сиромаштво на вас, скидајући са вас ваше добро у име једног истинитог Бога".

Када је његов главни град, Ктесифон, био опкољен од Араба, Јаздегерд је побјегао али је био погубљен. Вјеројатно највећа цијена од свих у очима Муслимана била је освајање Јерусалима, рано у 638. Звани Ал-Кудс-"Свети"-од Араба, Јерусалим је трећи најсветији град Ислама послје Меке (Мухамедово родно мјесто и мјесто Каба) и Медине (Мухамедова погребног мјеста). То је био Јерусалем гдје је Мухамед како се то каже отишао на небо у ноћи на његовом крилатом коњу, Бураку. И Муслимани вјерују да је ту било мјесто гдје је Абрахам спремио да жртвује Исмаила (не Исака, како то Јевреји и Хришћани вјерују).

Послије 10 година побједе, калифат Омара срео је брзи крај. У Новембру 644 док је водио молитву у џамији у Медини, Омар-Џамадант Вјерних-бијо је убијен од Персијанске слуге. Тијело изборника положило је калифа Отомана ибн Афан, једног ранијег обраћеника у Ислам и блиски сарадник Пророка. Опет Алијев захтјев за управом био је одбачен.

То је било за вријеме Отманове 12-сто годишње управе (A.D 644-656) да је Коран био завршен у свом садашњем формату. Осамнајест година раније, многи од најбољих Корана понављачи-они који су знали записе на памет-пали су у борби. Бојећи се да се знање Корана може изгубити, Калиф Абу Бекр наредио је учењаку Зајдибну Табиту да сакупи свете стихове из свих могућих извора. Зајд је копирао све на папир све што је могао наћи у то вријеме.

У следећим годинама, многи различити записи и друкчије верзије су се појавиле у другим дјеловима Исламске краљевине. Да би уклонио било коју сумњу као правило читање, Отман је одлучио да успостави један службени преглед. У 651 он је тражио од Зајда да поведе научни комитет да произведе овлашћену записану верзију са успоредбом свих докучивих записаних извора материјала и свајетују се са "живим записима" (Коранске понављаче). Са овим смислом један службени запис, данас познат као "Отманиково преиначење", је успостављено.

Муслимани вјерују да Коран (значи "читање" или "понављање") јесте коначно откривење Бога, за сва времена и свим народима, превилазећи све до сада откривења (укључујући Јеврејске и Грчке Записе.Библију) и исправља све грешке и записне изопачености које су се увукле у Хришћанство и Јудеизам.

Коран је, Муслиманима, дословно Ријеч Божија (Калимат Алах). Његов аутор, они вјерују био је Бог, а не Мухамед. У садржини Коран је величине Хришћанског Новог Завјета. Он садржи 114 глава или сурас. Прве ријечи у

Корану су Бисм'илах ир-Рахам ир-Рахим- "У име Алаха, Милостивог, Стрпљивог".

Отман је био убијен у Медини, мјесту калифата, у Јуну, 656. Његова смрт била је значајна бошто је означила почетак отворене вјероисповјести и политичких судара међу Исламским друштом.

Почетак Шитеса

Са одласком Отмана, вођство Вјерних је опало, на крају, Мухамедовом остарјелом зету, Али. За вријеме управе прве тројице калифа, Али је живио у мирној самоћи као учењак. Сада високо-опасни уред припао је њему. Од његових дугогодишњих помагача, Али је сматран као први прави калиф. Многи Муслимани га признају као четвртог калифа. Други су огорчено супростављали се његовом наслједству.

Алијево калифство било је изложено сталним побунама и свађама. Пет трагичних година његове управе завржило се његовим убиством од фанатика. Муавија глава Омајада дио Кореишовог племена и нетијак посљедњег Калифа Отман, одмах је предузео вођство Ислама, узимајући положај из руку синова Алије.

Овај догађај довео је до обнове дугопостојаће расправе над правом ко ће бити вођа. Неки су Муслимани продужили да настоје да вођство Ислама треба да остане у фамилији Мухамеда. Они су тврдили да Али и његови потомци имају само право да управљају. Ови помагачи Алијеве фамилије названи су Шиат Али ("партија Алина"), или Шитез укратко.

Већина Муслимана, ипак, вјеровали су да вођа може бити изабран између свих способних кандидата, без обзира на њихово поријекло. Ова већина позната је као Суни Муслимани-као примјер сунни, "пут" или "стаза" Пророка, чврсти закон Исламског обреда заснованог на Мухамедовом дјелу и говору. Не као Шитеи, Суни су историски прихватили власт калифа.

Много већи и јачи Суни су побједили, и мањина Сите постепено су издржали управу Суни "освојача" калифа који нису били Мухамедове крвне лозе кроз Алију и Фатиму. Али Шите нису напустили вјеровање у наслједство Алине фамилије. Онда, у 680, Али син Хусеин-Мухамедов унук-и 72 члана његове фамилије били су побијени од непријатеља Алијеве фамилије у Карабал (модерни Ирак). Овај крвави догађај покренуо је таласе у Муслиманском свијету.

То је био црни дан за Шите-али они су имали већину. Одгојени Хусеиновом крви, Шите секта нарасти ће бројчано и одлучена, сакупљајући у складиште мржњу која ће избијати из времена у вријеме у слиједећим вјековима. Од тог времена, многобројне политичке, теолошке и филозовске, законсе и обредске разлике су још дање развојиле разлом између Суниа и Шитеса, и ако се они слажу скором по свим основним питањима Ислама. Од 800 милиона Муслимана у данашњем свијету, 85 посто-око 680 милиона-су Суни. Петнајест посто-120 милиона- су Шитес. Ситес су се поцјепали у многе дјелове и огранке.

Шитес заједнице су расијане кроз Муслимански свијет. Шите су много концентрисани у Ирану који нису Араби, а мсовно су били учвршћени и вођени од Ајатола Рухолах Комени. (Титула Ајатолах значи "одсјај Алаха"). Шитеси су

такођер се налазе у великом броју у јужном Ираку. У многовјерском Либанону, Шите-са један милион чланова-сачињавају већину вјерску заједницу.

И ако су познати за своје одушевљење, већи дио свјетских Шитес нису терористи, како то многи на Западу мисле. Дрски, вјерси покренути наред је ограничен једној превратној мањини и јесте омрзнута од многих Шитеса. Западни, Муслимани указују, да се не осуђују сљедбенике Ислама са њиховим лошим примјером.

Златно Доба Ислама

Главни уред калифа, оригинално изабран, ускоро је постао наслеђство-прво у Омајад фамилији (од 661 до 750) и послје у Абасид фамилији (750 до 1258). Динамична Омајадова династија калифа, управљајући из Дамаска, били су одговорни за побједу остатка Сјеверне Африке и велики дијо Иберског полуострва (Шпаније и Португалске).

На Истоку, Омајадова армија преплавили су Централну Азију према Индији и Кини. Мање од 100 година, Омајад је успоставио царевину много већу од Римског Царства кад је било највеће. Милиони су додати у друштво Исламске вјере.

То је било за вријеме Омајадова времена да је свјетски-обновљена "Џамија на Камену" била је подигнута у Јерусалиму (између 688 и 691) од Омајајева калифа Абд ал-Малик. Око пола вијека раније-укратко послје освајања Јерусалима од калифа Омара у 638-једно скромно мјесто за молитву било је подигнуто на мјесту кдје је раније био Други Храм. Али Омарова мала Џамија била је само почетак ове велике конструкције-Абд ал-Маликова дивна "Доме на Камену" (Кубат ас-Сакхрах), још увек стоји данас послје 13 вјекова. Често позната као "Џамија Омарова" јесте неправилно употребљено садашњој грађевини.

Каснији Абасидове Династије, владари из богатог Багдада на Тигрис Ријеци, било их је 37 калифа. Међу њима био је чувени Харун ар-Рашид (786-809) *Арабских Ноћи* славе који је био у другарским односима са Француским краљем Карлемагнем. Прева два до три вијека Абасидове управе означило се као "Златно Доба" Исламске културе и знања. Араби су држали свјетло знања кроз њихово далеко-досежну доминацију. Исламски научници истакли су се у математици, физики, кемији, астрономији и медицине.

Али постепено тај се пламен угасио.

Свевише, Абасидови калифи расли су сабији и слабији, одржавајући себе у уживању и блудности. Династија је пала у мртвило и опадање. Пукотине почеле су да се показују у царском ткиву. Погоршавање централне власти довело је до распада политичке солидарности у Муслиманском свијету и њено комадање у аутономне или полу-аутономне покрајине. Јединство Ислама расапло се.

За вријеме неколко првих вјекова послје смрти Мухамеда, Ислам је био политички уједињен као једна свјетка царевина, простирући се од Атланског Океана до Индус Ријеке. Са падом Абасидових калифата, те величанствени дани постали су блиједе успомене. Успркос једној дубокој жељи међу Муслиманима да поново успоставе политичко и теолошко уједињење ранијег Исламског калифата, сав такав напор, до данас, остао је подуни подбачај.

На покон, у 1258, Монголи под управом Хулагу Каном разорио је Багдад и посјекао је посљедњег Абасидова калифа. За сада, Монголска стопа лежи на врату Ислама.

Крст Против Полумјесеца

То је било за вријеме опадајућих година Абасид калифа-на 15 Јула 1099, бити тачније-да је Јерусалим отед из руку Ислама од Хришћанско-изражених Крсташа из Европе. То је био почетак од једног дугачког и слабог натјечања између Хришћана са Запада и Муслимана са Истока. Усред кризе *Деус Ле вулт*-"Божија жеља"-Крсташа су побили бранитеље и све живо у светом граду које се не може успоредити у историји. У њиховој жељи за крви, дух Христа био је заборављен. "Хришћани" су опљачкали, силовали и поробили. Кроз крв побједника, Крсташа су напокон дошли да се помолу на Свети Гроб. Доче на Камену била је претворена у Хришћанску Цркву, названу *Тмплум Домини*-"*Храм Господњи*".

Западни свијет радовао се. Јерусалим је био повраћен Хришћанству! Али гадна Европска побједа спотакла је моментални Муслимански контра-напад да би повратили град и Доче на Камену од Хришћана "безвјерника", како су били означени. Муслимански вођа који је успио да отме Јерусалим од Крсташа био је велики Саладин (Салах ад-Дин, значи "Праведност вјере"), средњовјечни Султан Египта и Сирије. Саладин објавио је јихад, или свети рат, да предузме Палестину за Муслимански свијет. Његов подухват био је успјешан.

То је био велики удар Хришћанству. Скором две деценије у рукама Крсташа, Јерусалим се предао Саладиновој армији 2 Октобра 1187. Златни крст који је био на Доче на Камену био је оборен доле. Али у великој разлици од великог покоља од Хришћанских Крсташа у каснијем прослом вјеку, милостиви Саладин-назван "витешки непријатељ" од Европљана-поштовао је оба двоје побјеђене Крсташе и грађанско становништво са изванредном милости и уљудности.

Јерусалим је опет био у Муслиманским рукама. Хришћанство изгубивши свети град опет пренули су Европу. Споменички Треће Крсташење (1189-1192) био је покренут у покушају да ослободе Јерусалим од Саладинове армије. Успркос храбром настојању Енглеског Ричарда Лављег-Срца и других, Крсташа нису били у могућности да предузму град. Мир је био уговорен са Саладином да даде дозволу Хришћанима приступ Светој Цркви. Али Крст ће се супростављати Полумјесецу још за један вијек докле се борба комплитно није утишала.

Све говори, неких 2 милиона је нестало у покољу Крсташа. Походи су трајали кроз двије стотине година. Посљедни Крсташа су нестали у 1291 кад је Акре, посљедна тврђава Хришћана у Светој земљи, пала Муслиманској сили. (Хришћанска намјера да ослободе Јерусалим од Муслиманске силе неће бити успјешна за других шест вјекова, док није ослобођен град од Британског генерала Аленбија у 1917).

У 15-ом вијеку, нова сила појавила се на свјетској позорници. У 1453, Отомански Турци-који нису били Арабски Муслимански народ-освојили су једном величанствени Конатантинпоље, доносећиконачни пораз Византије или Источног Римског Царства. Турци су му дали друго име Истанбул и поставили су га стожер њихове брзо напредне царевине.

У 1517, Турци под Султаном Селимом I "Мрким" узео је Јерусалим и Свету Земљу. Турци су владали у Јерусалиму тачно 400 година (1517-1917). Под Селимовим сином Сулеиманом Величанственим, Отоманско царство достигло је врхунац своје силе и славе. То је био Сулеиман који је подигао зид који је обухваћао "Стари Град" (Јеврејски Ир Хакадеш) Јерусалима до данашњег дана.

Монштво Арабске земље тако је дошло под команду Отоманских Турака. Араби су се кострушили под деспотском управом Отомана. За ова четири вијека то није било ни једне Арапске самосталне државе. Син Исмаила је чекао-не стално стрпљиво-за прилику да се ослободи од Отоманског јарма!

"Следеће Године у Јерусалиму"

Али што је са Јеврејима за вријеме вјековно од Јерусалимског разора у А.Д.70?

Изагнати у расуло, расељени у туђе земље, Јевреји су постали народ лутања. Они су били народ без земље, лутајући из земље у земљу, са недостатком праве њихове куће. У времену, ипак, велики дио Јеврејске заједнице одселили су се у многе земље Европе и у Средњи Исток, гдје су они постигли сличну културу и језик (као што је Јидиш, или Јудео-Њемачки, у централној и Источној Европи).

Неки Јевреји у диаспори живјели су релативно мирно, и у неколико случајева достигли су до положаја великог богатства и моћи и чинили су важан допринос средњовјечном друштву. Али већи дио Јевреја били су мање среће. У многим земљама, праведна и економска основа њихова живота била је подчињавана. Прљаве против-Јеврејске побуне често су подизали своју главу, специјално у Хришћанско-одржаваним земљама Европе. Јевреји су често пута нападнути од руље који су осуђивали сваког Јевреја као потомци "убица Исуса". Преобраћај у Хришћанство било је често присиљавано са претњом или поводом.

У Исламским земљама, Јевреји су обично поштивани боље него од Хришћана Европе. Као један "Натпд Књиге", Јевреји, исто као и Хришћани били су сматрани као "заштићен народ" (ахл ал-дхима), не као безвјерници који нису имали откривене записе. Они су били, ипак, предмет већем порезу и ограничењу, и имали су ниже положаје у Муслиманско-претежном друштву. И успркос њиховом "заштитном:" положају они нису били стално заштићени од прогањања. Више фанатичке Муслиманске секте често су пута напуштали обично Исламски став подношења и окорно су мучили Јевреје као "покварене безбожнике"

Кроз ове вјекове муке, Јевреји су се научили значај страха, и мржње потлачености. Они су били омрзнути и понижени, ипак они су се усуђивали да мисле о опстанку. Живећи једном зависно о вољи другог међу друкчијом вјером, Јевреји никад нису напустили наду да ће једног дана повратак доћи. Жудећи да се врате на њихову старинску отаџбину у Палестину постало је главна тема у Јеврејском животу. "Следеће Године у Јерусалиму" био је обичан поздрав. Њихове пјесме биле су обојане са сентименталном жељом за Свети Град који нису могли заборавити. На девети Аб-данна који је Храм био два пута разорен (у 587 В.С и А.Д.70) изгнаници су плакали за њиховим Јерушалимом.

Theodor Herzl Osnivač Zionizama

Јевреј је имао један персонaлни однос између себе и земље Израиља. Он је остао, у срцу, један грађанин Јерусалима. Усред прогнанства, покоља и одбацивања, он је сањао о новом друштву у коме он може да живи у миру и безбедности. У времену, Јеврејске патње у туђим земљама дало је повода за подизање покрета за повратак у Палестину.

За вријеме половине 19-ог вијека, обновљено мучење и избијање прогањања у Источној Европи и на другим мјестима покренуло је многе Јевреје да активно помажу успостављање Јеврејске земље. У 1890-им, Теодор Херзл основао је политички покрет познат као Зајонизам. (Зион је био традиционални синоним за Јерусалим и Свету Земљу). Зионски став: покренути оживљење Јеврејског националног живота у својој историској земљи, и постигнути јавно признање, законски обезбедити куће за Јевреје тамо.

Али у исто вријеме, Арабска национална жудња била је такођер стигла на снагу-припремајући пут за један значајан судар амбиција које су остале до данашњег дана.

ДИО ТРЕЋИ

Сјеме Свађе

Раније деценије 20-ог вијека биле су средство у постављању данашње кризе-и проречени догађаји који леже унапред. Ове значајне године велико су одредиле модерну мапу Средњег Истока.

Мало их разумије силу и догађаје који су изоштрили Арабско-Израиљске сукобе. Прича је драматична једна, и важно повезан у ланцу догађаја који су водили у данашњи критични положај. Од времена Отоманско Турске побједе Египта у 1517 до и послвије Првог Свјетског Рата, ту није било ни једног Арабског самосталне државе. За вријеме ова четири стољећа, многе Арабског језика земље лежале су под Муслиманима који нису били Араби (Турска) управа. Многе од данашњег Средњег Истока нације нису постојале прије Првог Свјетског Рата!

Араби никада нису били вољни на овј тешки јарам. За вријеме ова четири вијека, Арабски национализам (Арапска жеља за самосталношћу) била је већином

реакција против корупције и деспотистичке управе Отоманских Турака, са својим привилегијама положаја паша, ефендија и баја.

Арабски национални сан био је да успоставе неовисно уједињење Арабске територије успоред Отоманске Царевине. Предио на који су они мислили за ову велику Арабску нацију било је старински Плодни Полумјесец, обухваћајући модерног-данас Ирака, Сирије, Јордана, Либанона и Израиља (Палестина).

Први Светски Рат на посљетку снабдио је Арабски нације могућностима за које су сањали вјековима.

Побуна у Пустии

За вријеме Првог Светског Рата (1914-18) Отоманска Царевина склопила је уговор са Централним Силама Њемачком и Аустро-Угарском против савезника, вођених од Британије и Француске. Могућност за Арабску побуну, помогнуту од Британије, против Турске тако показало се.

То је био врхунац једне старе борбе. Побуна у Пустии (такођер познато као Арабска побуна или Арабско буђење) била је од побуна лабавих удружења Арабских племена у покушају да збаци јарам њихова дуговјечног Турског Муслиманског господара. То је одпочело на 10 Јуна 1916, и било је центрирано у Хејазу (Црвеног Мора обалком предјелу) западне Арабије. Арабија се будила од дугог сна.

Побуна у Пустии била је објављена од Хусеина ибн Алиа (1852-1931), Главни Шариф Меке и вођа истакнуте Хашемите племена. Хусеин био је потомак Пророка Мухамеда кроз Мухамедова унука Хасана.

По угледу његове крви, Велики Шариф прогласио је себе "Краљ Араба", и био је прихваћен као такав од Британије, Француске и Русије. Шариф Хусеин узео је титулу не само Плодног Полумјесеца већ цијелог Арабског Полуострва.

Устанак Шарифа из Меке био је надахнут национално више него вјерским мотивом. Араби су знали да су Турци Муслимани као и они, и да Британски-савезници Великог Шарифа-су били Хришћани. Али поглед национализма и они вјерски нису стало споредиви. "Хришћанин убија Хришћанина" Араби су разматрали, "онда зашто Муслиман не би радио то исто?" Арабска жеља за управом која говори њихов властити језик-рађе него Турски-прежло је сва друга разматрања.

Каква ће Арабима бити плаћа за помоћ Енглезима против Турске? Између 14. Јула 1915 и 30. Марта 1916, десет повјерљивих писама било је размјењено између Шариф Хусеина и Сир Хенрија Макмахона, Британског Великог Посланика у Египту. Та писма, која су расправљала услове под којима би Шариф учествовао у Британском придоносу, данас су позната колективно као "МакМахон-Хусеинова дописивања".

У кратко, Шариф Хусеин тражио је од Британије, за узврат за његову побуну против Турске, да признају самосталност Арабских земаља Азије-свих на Арабском Полуострву изузетно Аден, чак сав Плодни Полумјесец. Британија је прихватила предлог, са изузетком неких предјела гдје се она осјећала да нису чисти Арабски.

Араби ће бити слободни на покон свега, да формирају своју судбину!

Prince Faisal (odpozada) T.E. Lawrence (desno)

Такав је био сан.

Два од Шарифа Хусеина сина, Фаисал и Абдула, повели су Арабску војску у борбу, финансирани од Британије и помогнути на бојном пољу од способног Т.Е. Лавренце ("Лаверенц из Арабије"). За кратко вријеме, синови Исмаила-дуго радвојени са племским свађама-били су успјешно повезани заједно са тактом и дипломатијом да постигну побједу над Турском.

Аленби Заузима Јерусалим

Побуна у пустињи била је успјешна. У Октобру 1917, Савезничке снаге под командом Генерала Едмунд

Аленбија извршиле су инвазију Палестине. На 9. Децембра 1917, Аленбијеве трупе изагнале су окупаторске трупе Турске из Јерусалима. Генерал је учинио свој службени улаз у град два дана касније, пјешице кроз Јафа Капију. Један историчарски новинар записао је у то вријеме да је то било 23-ћи у историји записани пад Јерусалима.

Сан средњовјечних Крсташа био је остварен на крају! Свето мјесто Хришћанства било је ослобођено од Исламске доминације. Касније идуће године (1. Октобра 1918), Арабска армија ушла је у Дамаск, главни град Арабске Источне и главне команде Турско-Њемачке силе. Генерал Аленби и Принц Фаисал стигли су тамо дан касније. Фаисал је ујашио у Дамаск пред 1000 коњаника, уз једно јако узбуђено дочекани пријем од Арабског становништва. Послије тако дугог времена, Араби су се радовали у окусу опен чистог, свијежег ваздуха слободе.

Мјесец дана касније Први Свјетски Рат се завршио. Са побједом Турске, Отоманска управа над Арабима се завршила. Арабска Побуна придоњела је много Савезничкој побједи. Араби су добили рат-али ће изгубити мир.

Протусловна Обећања

- Издаја Савезника-

Преко националне наде Араба лежи сјенка Британске дволичности. Ослобођени Средњег Истока Арабско царство замишљено од Шарифа Хусеина и Араба неће се остварити. Као је то испало, Британија и Француска-побједници у рату-имали су други план за Арабски свијет.

Ствари су постале замршене. На крају рата, Британија се нашла у једном вртлогу контрадикцијских претпоставки и тајних обећања. Како је Т.Е. Лавренц

примјетио, "Веселе птице обећања тако често слата Арабима у Енглеским данима потребе сад се враћа, њеној забуни".

Користност довела је до неспоразума ратног доба обећања: Арабима неће бити дозвољено да држе територију коју су помогли ослободити. Посљератни испади видиће се, умјесто, подјеле Отоманских предјела на Блиском Истоку доћи ће у Британску и Француску сферу контроле. Први јасан догађај неслоге између Француско-Енглеске намјере и Арабске самосталности стигло је у Новембру, 1917. У том мјесецу, нови Бољшевички режим у Русији дао је на јавност појединости тајне Сајкес-Пикот (Sykes-Picot) уговор из Марта 1916 (именовано по Sir. Mark Sykes I George Picot, главни Британски и Француски преговарачи).

Овај тајни уговор-направљен тајно у Мају 1916-подпуно је занемарио интерес и поуздање Араба и представљено комадање садпаднутог Отоманског Турског Царства на линији са Европским интересом само. Речено просто, Британија и Француска су "подјелили плијен" између њих двоје као плијен рата.

Араби су били запањени. Они су озбиљно порекли Англо-Француски уговор да је није у сагласности са обећањем које је Британија раније учинила њима у Мекмахон-Хусеин дописивање. Сајкес-Пикот Уговор, Араби су подвукли, био је закључен мјесецима послје Британског обећања Шариф Хусеину његову самосталну државу у замјену Арабске помоћи против Турака.

Балфоуров Проглас

У истом мјесецу кад је Сајкес-Пикот Уговор био објављен јавности дошла је новост Британског спорног "Балфоуровог Прогласа" (датираног 2, Новембра 1917). Овај историски докуменат-именован по Британском министру вањских послова, Артуру Јамесу Балфоуру-обећавајући Британску помоћ за успостављање једне националне земље у Палестини за свјетске расијане и прогањане Јевреје, без штете на право Араба који ту живе.

Послије више од 18 вјекова у расулу, свјетским Јеврејима је уручен службени проглас Британске симпатије са њиховим надањућем за народну кућу! Добродошло Јеврејима они су то прихватили одушевљено широм свијета као Јеврејску "Магна Царта", Балфоуров Проглас био је оштро поречен од Араба као једна брутална издаја и тешки "двапут обмањен". Палестински Араби су вјеровали да таква једна Јеврејска "народна кућа" биће, са одређењем, штетити право Арабске већине-да се то може само успоставити на штету Араба. Балфоур Проглас, изјавили су Араби, био је тотално нескладан са обећањем учињено Шарифу Хусеину из Меке.

Араби су се борили раме уз раме поред Британаца у избацивању омрзнутих Турака из Палестине. Арабске вође су очекивали да ће примити, за узврат, пуну контролу над Арабским свијетом-укључујући Палестину-послије рата. Палестина, они су изјавили, имала је претежно Арабско становништво и стога је била неодвојива од осталог Арапског свијета. Са неких 700.000 Араба и нешто око 85.000 Јевреја у Палестини у то вријеме, земља, Араби су расправљали, била је без поговора Арабски предио, и стога један унутрашњи дио обећане Арабске државе.

Араби су тумачили да они немају ништа против Јевреја да живе у Палестини. Јевреји су вјековима били боље поштивани у Арабским земљама него у Европи,

Арабске вође говорили су. Јевреји, као и Хришћани, су "Народ Књиге" (Ахл ал-Китаб-заштићена мањина. У ствари, Арапске вође су признавали да су Јеврејски емигранти дошли много користи Палестини. Да, Јевреји могу живити тамо-али у Арабској држави! Арабске вође тврдо су одбили да признају било какво Јеврејско национално право у том предјелу.

Али Арабско протестовање пало је на глуве уши. Британија је одговорила да она никад није стварно мислила да укључи Палестину у предпостављени предидо Арапске самосталности. Што виже, Британија је изјавила, Арабске вође нису, поставили један тврди темељ у политичкој савјести народа. То је било "јако брзо", за Арабску самосталност!

Арабски сан за слободно уједињено Арабско царство преокренуло се у ноћни сан од уговора, прогласа и мандата. Али неће Араби бити само једни који ће претпјети прекшена обећања. Јеврејска национална нада проћиће такођер без изражаја за сдашње вријеме. Кроз Балфоурв Проглас није посве обећана једна Јеврејска држава, оно је ипак побудило жељну наду у том правцу. Сионизам-политички покрет посвећен за успостављање Јеврејске државе у Палестини-добило је један велики припис са прогласом. Вјековно-стара чежња Јеврејског народа да се врате на своју земљу на поглед изгледало је да се приближава стварности.

Али Јеврејски оптимизам показао се преран. Британци су открили да она у подпуности не може слиједити своја обећања Јеврејима ништа више од Араба.

У кратко, ни Јевреји нити Араби нису "позвали потез" у Палестини. Европљани су сада који ће замјенити Турке као газде у Средњем Истоку. Посљедица ове тужне ситуације још се увјек осјећа у овим касним годинама 20-ог вијека. Историчари-неки Британски историчари генерално се слажу да Британска ратног времена политика придоњела је много погрешном разумјевању, неповјерењу, страха и мржње која се продужила да хара Средњим Истоком још до данашњег дана.

Сукобљени Национализам

Британија је тако нашла себе ухваћену зимењу два противничка покрета - Зајонизам и Арапски национализам. Јевреји су жељели њихов Еретз Лизраел; Араби, њихову самосталну Палестину-свакако, њихов самостални Плодни Полумјесец!

У Јулу 1922, Уједињене Нације повјериле су Британији Мандат Палестине- То јест, са ауторитетом да успоставе управу над тим дјелом. Ирак и Трансјордан такођер су били постављени под Британски мандат. Француска је примила мандат над Либаноном и Сиријом. Сајкес-Пикот уговор био је тако легализован.

За вријеме, Британија је слободно дозволила емиграцију Јевреја у Свету Земљу. Али сто је више и више Јевреја долазило у Палестину, то је постало јасно Арабима да циљ Сионизма није био само једноставно "национална кућа" за Јевреје, већ национална држава. Стрепечи од преузимања, Араби су захтјевали од Британије да обуставе подпун улазак Јевреја.

Британци су настојали да ублаже Арапско становништво са успостављањем ограниченог уласка Јевреја у Палестину. У 1939, Британски Бјели Папир (Јевреји

су га назвали "Црни Папир") ограничио је Јеврејско усељење на 10.000 годишње, и ограничили су Јеврејима куповину земље. Срдити Сионистички вође осудили су ово ограничење као једна издаја, тврдећи да су Британци подбацили своју обавезу под Балфоурким Прогласом и Уједињених Народа Мандат. Нови поступак све али затворити врата Палестине Јеврејима. Чак и глас о Хитлеровом покушају да најури или уништи Јеврејско становништво у Европи није успјело да преокрене Британску емигрантски поступак.

С њихове стране, Арабске вође питали су зашто су Араби требали да плаћају цијену за зло учињено Јеврејима од Европљана. Али Јевреји су стизали свакако, дошли су у директни сукоб против Британске силе. Сионистички подухват: присилити Британију да напусти Палестински Мандат и дозволити Јеврејима слободу "повратка кући" .

Чисто, Британија је погрешно представила своју намјеру обадвјема Јеврејима и Арабима, употребљавајући Палестину као политичку залог. Посматрачи би предпоставили, у осврту, да је та ствар била остављена подпуно Јеврејима и Арабима да они само на томе раде, можда би они били у могућности постићи заједнички начин договора-могуће једну двојнонационалну државу кја не би подјелила Палестину већ би ујединила обадвије раздвојене националности. Али Британски став је подупирао несношљиво поуздање, присиљавајући водљив сукоб Сионизма и Арабског национализма који постоји до данашњег дана.

Како је мржња напредовала, напетост је избила навелико у насиље. Сусједи који су живјели у миру један поред другог вјековима у Палестини преокренули су се у непријатеље натјечући се за територијално право. Како се расцјеп проширио, злочин је учињен са обје стране.

У међувремену-за вријеме 1920-их, 30-их, и 40-их- Араби су почели да добијају самосталност у разним дјеловима Средњег Истока. Ова самосталност, ипак, било у комаду-као раздвојене краљевине, емирати и републике-нису у форми самосталне, велике, све-удруженог "Арабског краљевства" увиђано за вријеме Првог Светског Рата. Медерна држава Египат (1922), Ирак (1932), Либанон (1941), Трансјордан (1946) и Сирија (1946) полако су чинили свој почетак један по један, под различитим условима. Додатне Арабске државе појавиће се касније у Сјеверној Африци и на периферији Арабског полуострва за вријеме 1950 и 60-их.

У Арабском Полуострву, снаге Абдул-Азиз ибн Сауд из Нејда-дугорочни супарник Великог Шарифа Хусеина и Хашемите фамилије-изагнао је Хашемитес из хеџаза, обукваћајући и Меку, у 1925. У 1932-

послије уједињења других предјела под своју контролу-Ибн Сауд дао је дукчије име свом широком предјелу Краљевина Сауди Арабије. Велики зивори нафтених залиха су откривени у 1935.

Успркос једном дубоко-усађеној жељи свих Араба да уједине ове раздвојене, ново самосталне Арабске државице у једну велику нацију-дугисан-о "великој

Арабској Нацији"-незначајан учинак је урађен. Истина у њиховој историји, Араби су опет почели да иду сваки својим путем, са осјећајом свађе међу собом.

Јеврејска Нација Опет!

У међувремену, напетост у Палестини почела је да расте. Британија се нашла у захвату честог напредовања немира. Неспособни да нађу задовољни одговор, Британска власт окренула је узбуркану делиму Уједињеним Нацијама рано у 1947 години. Послије 25 беспомоћних година у покушају да одрже ред и мир, Британци су одустали.

Касно те године, УН специјални комитет дао је предлог о цјепању Палестине у двије неутралне државе, Једну Јеврејски и једну Арабску, са Јерусалимом под интернационалном контролом. На 29, Новембра 1947, УН Генерални Сабор гласао је одобрење подјелења које је било предложено. Обадвоје Амеика и Русија подржали су то рјешење. План је био прихваћен од Јевреја, одбачен од Арабских вођа. Араби су захтјевали самосталну државу сву под Арабском управом-и заклели су се ратом да ће уништити ако било каква Јеврејска држава буде успостављена.

Британија је повукла своју војску из Палестине шест мјесеци послје, на 14, Маја 1948. Кад се посљедњи Британски војник извукао, Давид Бен-Гурион-вођа Јеврејског одпора против Британске силе-устао је на специјалном састанку Јеврејског Националног Збора у Музеју Модерне умјетности у Тел Авиву и прогласио је државу Израилја. На овај Сабат (Субота) вече, пети дан Ијара у години 5708".

Сионистички сан о једној националној кући за Јевреје дошао је од једном у истину! Јевреји су једном опет нација сама посебно у Палестини. Неки посматрачи звали су то "20-ог вијека чудо" Неколко часова касније, ипак, младачка Јеврејска држава била је нападнута од сусједских Арабских армија, у страху што су видјели као "проширење Сијонизма". Јеврејско становништво одбранило се успјешно. Овај први Арабско-Израилски рат продужио се у рану 1949, када је уговор о миру напакон био закључен. Нове Израелске границе биле су проширене за 50 посто из територије који им је УН оргинално дала.

Младачка Јеврејска држава је преживјела. Сионистички сан за националном кућом за Јевреје у Палестини крају је био остварен. Послије скором 19 вјекова бити расијани кроз свијет, један ди куће Јудине успјешно се успоставио, са Руском и Западном помоћи, једна нова Јеврејска нација у Палестини.

Али Јерусалим је постао раздвојен град. Израил је контролисао модерни западни Јерусалим. Краљевина Јордана контролисала је претежно Арабски источни дио града-зидом опасани "Стари Град" Јерусалима- као и Западну Обалу Јордан Ријеке. Израилу је био спречен приступ њиховом светом вјерском дијелу, Западни Зид (Ха'котел Ха'ма'арави) храмског Брда, обично називан "Зид Јадиковања".

Друга рунда Арабско-Израилска рата избио је у 1956, кад су Британија и Француска и Израил повезани између себе против Египта у настојању да поврате контролу стратешког Суеског Канала, који је предсједник Египта Насер узео. Док је Израил прелетио Синај, Англо-Француске трупе стигле су на Суез. Са обећаним договором да ће Канал бити отворен Израилским бродовима, Израил је повукао

своје трупе иза 1949 примијене линије. На крају, Насер је одржао контролу Канала-главна политичка побједа.

У 1967, трећи рат је избио између Араба и Израила. За вријеме ових "Шест-Дана Рата, Израил је окупирао цијели Источни Јерусалим, Западну Обалу Јордан Ријеке, Сиријски Голан Висораван, Газа Пут и сву Синајско Полуострво. Јерусалим је био уједињен под неутралну Јеврејску контролу по први пут у 19 вјекова. (Храмско Брдо са Доче на Камену, ипак, остао је под Муслиманском вјерском контролом).

То је био блистав рат који је порушио Арабско јединство. Осјећај понижења и очајања висио је над Арабским свијетом. Али у Израилу усхићеност је владала. 1967 побједа оставила је Израил са границама много лакше одбрамбене. Израилева насеља постепено су расла у окупираној територији, али су жестоко осуђене од Араба као и других као повреда интернационалног права.

Рано у Октобру. 1973-за вријеме Јеврејског "Јом Кипур" одржавања-Предсједник Анвар Садат Египта послао је своју војску који су напали преко Суеског Канала са нападом који је изненадио Израил. Друге Арапске нације придружиле су се овом четвртном Арабско-Израилском рату, који је трајао 18 дана. И ако подпуно побјеђен војнички, Египат је постигао једну психичку побједу. Рат је учинио много да поправи Арабско самопоштовање који је био тешко поремећен у страшном Шесто"Дневном рату у 1967. Октомбарски рат (или "Јом Кипур Рат") у 1973 такођер је био резултат широм свијета криза горива кад је Средњег Истока уље-производње народи су одсјекли превоз петрола на Запад народима који нису били симатизери Арабском ставу.

На крају, Израил је опет добио једну велику војну побједу. Кад је борба престала, Израилске трупе су окупирале велики дио предјела западно од Суеског Канала, остављајући Египатску Трећу Армију заглављену на источној обали, опкољену од Израилске војске. У Ситији, Израилска војска отишла је сувише далеко иза 1967 постављене-линије стижући скором око 40 километара далеко од Дамаска.

У осврту, неки посматрачи вјерују да је Израил продужио са напредовањем офензиве у одлучујући закључак рађе него послушати У.С. притисак да стану кратко пред подпуном побједом, Израил би можда био у положају да војно наметне дуго-условне нагодбе на њеног тешко пораженог Арабског сусједа. Али то је испало, да 1973 рат ништа није ријешило.

Свјетских сила уплетање у том карју било је даље освјетљено са УСА-Руским сукобом у посљедњим данима Октомбарског Рата. Предсједник Никсон ставуо је У.С.А стратешку силу-укључујући неукларну ударну силу-на свјетску војну спремност као одговор на изражену Руску намјеру да једнострано пошаљ своју војску у Средњи Исток да недгледају мир. Сукоб је био смирен са УН одлуком да се успоставе интернационална мировна војска без иматка важеће силе учествовања.

Четири године касније, у 1977, догађај је заузео драматичан заокрет. Египатски Предсједник Садат запрепастио је свијет са изјавом његове намјере да ће посјетити Израил. Садатова историски-учињена посјета у Јерусалим (Нивембра 19-20. 1977) сламила је 30-то годишњу препреку у којој су Арабске вође одбијали да се сретну очи у очи са Израелским службеницима. Садатов подухват покренуо је у

1978 УС-посредовање Камп Давида Акорд, и уговор мира био је подписан са Израиљом у Вашингтону Матра 1979.

Овај посебни уговор мра, ипак, није обухваћао повлачење Израиљске окупационе војске из Западне Обале и Источног Јерусалима. То је изоставило недирнути положај Палестинаца. Тврдо упорне Арабске државе осудиле су Садата као "издајника Арапског начела" и оцрнили су Египат изван Арабске заједнице.

Убиство Пресјединка Садата од радикалних Муслимана у 1981 (на осму прославу Октомбарског Рата) покренуло је нову нестабилност о будућности Средњег Истока. Посматрачи су се слажили да ту опет постоји могућност обнове Средњег Истока рат.

Борба За Палестину

Како смо видјели, на срцу данашњег Арабско-Израиљеве свађе јесте судар од двије горљиве националности за исту територију. И обадвије стране су тврде да су у "праву". Узбудљиво, висока брига Палестинског питања јесте виђен од многих као узрок судара, и могуће навише експлозивно питање на свијет данас. Стручњаци се ту не види сталан мира у Средњем Истоку све док то питање није некако ријешено. Свака страна тражи земљу као своју властиту са битношћу историје и вјере.

Неоспорно, земља је била стара отачбина Израиља. Али Палестинци-они Араби који су домородци Западне Обале и многи дио земље која је данас Држава Израиља-такођер имају јаку историску и вјерску корист у том предјелу. Палестина је била Аравска у језику и култури за неких 1300 година, која је била отета од Византиског Царства у 7-ом вијеку АД. са Муслиманском армијом Калифа Омара. Неке Палестинске Арабске фамилије могу пронаћи своје поријекло уназад јако добро перко миленије на том терену.

Данас, преко три милиона Палестинских Араба живе по Средњем Истоку, просјечно пола њих у Израиљу и Израиљком-окупираном терену и пола од њих у сусједним Арабским народима, многи у занемареним логорима. (Ове избјеглице биле су етнички најурене из њихове традиционалне куће за вријеме Арабско-Израиљева ратова из 1948 и 1967). Преко 850.000 Палестинаца живи у Израиљско-окупираној Западној Обали, неких 500.000 у Газа Стрип на Израиљевој супротној страни, и око 550.000 хиљада у самом Израиљу.

Многи Палестинци желе да Западна Обала и Газа добију самосталну власт. Они траже стварање једне пуно-самосталне властите Палестинске државе-народно признате, легално обезбеђене куће. Они захтјевају подпуно повлачење Израиљске војне силе и Израиљевих цивилних становника са Западне Обале и Газе. Араби такођер захтјевају да Источни Јерусалим ("Стари Град") се врати под Арабски суверенитет.

Израиљска Скупштина прогласила је Јерусалимски закон у 1980 који је још даље подпалио котраверзију. Закон-потврђује да Јерусалим јесте Израиљев "уједињена и вјечна престолница"-било је оштро осуђено од Палестинаца. Придружио се Палестинцима у њиховој критици Ватикан, који је поновио свој дугорочни позив за један свјетски "слободни град" положај за Јерусалим. Ватикански и Израиљевски службеници имају дуго држани различит поглед на

Средњег Истока ствари. Папе Јована Паула 2-ги понављано позивње за један "специјални интернационално гарантовани статус" за Јерусалим било је чврсто одбачено од Израиља.

Али шта је са Јеврејским наводима библиског тврђења о Палестини? Зионистичка жеља да успоставе националну земљу у Палестини било је тврђено на обећању које је Бог дао то земљу Јеврејима. Како онда Араби гледају на ово тврђење светог мандата или право на Свету Земљу-појам да земља припада Јеврејима од светог права?

Многи Палестински Араби се слажу да је Палестина била Јеврејска Обећана Земља у прошлих вјекова. Али они показују да је Бог изагнао потомке данашњег Израиља из Обећане Земље зато што су они згријешили њему. Тако, модерни Јевреји немају библиско право захтјевање на ту земљу, тако Араби говоре. То је сад-и било је из давнина- Арабска земља, они тврде. Араби живе на њој непрекидно вјековима као веће бројчано становништво.

Ако Јевреји могу добити назад Палестину послвије тако дугог времена, Араби питају, зашто онда не дозволити Америчким Индијанцима да предузму Америку и Канаду? Израиљци могу да имају земљу, или могу имати мир, али не могу имати обадвоје, Палестински Араби кажу. Схваћање умјерених Палестинаца јесте да се постигне мир са Израиљом на основи прије 1967 граница-значи Израиљ мора напустити контролу над окупираним територијама у складу са УН Рјешењем Бр. 242 из 1967. Садашње, окупиране територије се управљају заједничко од Израиљске војске и цивилне Одбране Министарства службеника.

Може ли Израиљ учинити значајни територијани попуст за интерес мира, али без нарушавања обезбеђења? Израиљ је остао подјељен поводом овог питања. Већина Израиљаца вјерују да они морају одржати власт над бар на једном малом дијелу окупиране Западне Обале, сматрајући то као важан обрамбени сразни бубак, врло потребан ако они желе да имају заштићену и обрамбен границе. Подпуно напуштање је немогуће због националног обезбеђења, тврде они.

Неки Израиљћани-једна мањина- иду чак и даље. Они тврдо се супростављају било којем територијалном било каквом уступању. Они држе чврсто вјеровање у Израиљски библиски назив за "Јуду и Самарију" како они се односе зовући Западну Обалу. Њима, било каква расправа о самосталној Палестинској држави мора се одбацити из руку.

Али многи Израиљћани, противе се да даду окупиране територије због бриге обезбједности, а не библиске аргументе. Ипак, мањина Израиљћана који су у вјери љуто су подјељени теолошки. Интересантно, једна мала фракција позната као *харедим* или ултра-Православни чак одбијају да признају државу Израиља, тврдећи да Јевреји не смију бити нација док год Месаја не дође!

Док се напетост пуни у окупираним територијама, Израиљ се суочава данас са главним питањем мира, територије и обиљежја. Палестинци хоће своју земљу назад. Израиљ хоће обезбеђене границе. Обадвије стране желе мир-али свака на својим условима. То је та врста застоја типичног кроз предјел. И због овог застоја, Средњи Исток остаје свјетска најопаснија врућа точка-једна политичка и војна барутара очекујући за варницу да је запали!

ГЛАВА ЧЕТВРТА

Што Лежи Унапред?

Данас, Средњи Исток остао је један крај напетог сукоба. Многи нерјешени проблеми продужују да изазивају однос између Израиља и Арабских сусједа. Поред свега тога, Арабско-Израиљски сукоби јесу ништа него једна многобројна криза у насиљу-напетом предјелу. Средњи Исток јесте раздор са узбурканом мјестом! Међу овим експлозивном бригом јесте био са протегнутим Иранско-Ирачким ратом, запетљана борба у много-вјера Либаноном, унутрашњи притисак у Египту и другим Арабским нацијама, и нагло напредовање са пацкастим Исламским фундаметализмом кроз Средњи исток-само набројатни неколко.

Многи се народ брине што лежи у Средњем Истоку у будуће. Дали ће ту бити још један велики Арабско-Израиљски рат. Дали ће Русија напасти Средњи Исток, како неки научници Библије тврде? Дали ће икад доћи мир овој ратом-разорној земљи? Или ће можда избити Трећи Свјетски рат у сукобу између сукоба свјетских сила над овом уљем-богатом предјелу?

Новинарски и геополитичаски аналитичари питају се што ће се догодити следеће, и називају Средњи Исток један промјењљив и који се не може прорећи предиио. Али, је ли то непроречиво?

Човјеку, Средњи исток стварно је непроречљив. Али употребљујући Ријеч Божију, ми можемо знати жто лежи у напред! Одговори овим питањима откривени су у Библиском пророчанству. Ипак скором нико неразумије што Библија каже!

Кључ за Разумјевање

Важан кључ за разумјевање пророчанства јесте схватити да садашња Јеврејска држава у Палестини није триумфални коначни повратак Израиља у Обећану Земљу споменуто тако често у Старог Завјета пророчанству. Ово меже доћи као изненађење многим читаоцима. Али размотри ове чињенице: Старински Израиљ је био састављен од 12 племена, потомака од 12 синова патриарха Јакова. По смрти краља Соломона у 928 В.С., 12 племена нација Израиља подјелила се у двије раздвојене нације, како је то растумачено у 1. Књизи о Краљевима 12.

Јужна нација звала се "Кућа Јуде", са престолницом у Јерусалиму. Оно је било састављено од племена Јудина, Бењамина и једног дијела Левита. Заједно народ овог јужног царства постало је познато као "Јевреји" (Жиди), ријеч позната од имена Јуда.

Веће, сјеверно царство било је звано "Кућа Израиља", са главним градом Самарија. Оно је било састављено од 10 племена. Овај народ ове "Куће Израиља" нису били Јевреји. Јевреји су били становници јужног царства, "Кућа Јудина". У ствари, прво мјесто у Библији гдје се спомиње име "Јевреј" појављује се у-2 Царевима 16:6-Јевреји су се нашли у рату са Израиљом!

Ово сјеверно царство одведено је у ропство од Асираца касно у осмом вијеку В.С. 10 племена никад се нису вратили кући, и од тада се популарно познаду као "10 изгубљених племена Израиља"

Кућа Јуде-Јевреја-такођер је била одведена у ропство, од Бабилонаца у ранијем шестом вијеку Б.С. Соломонов Храм био је порушен и армија навуходоносора у

љету 587 Б.С., послје годину и по дана опсаде. Један дио ове куће Јуде вратили су се у Јерусалим неколико деценија касније, али Јуда је остала покорена земља.

На крају, у 70 А.Д., Јудеја је била нападнута и Јерусалим уништен од Римских снага. Јевреји су на сили били најурени из њихове земље.

Сад се враћамо унапред у овај садашњи вијек. Скором 19 вјекова били су расијани кроз свијет, један дио куће Јудине вратио се да успостави нову нацију Палестини, како је то описано у Глави Трећој. Они то зову како смо ми видјели, "Држава Израила".

Овај крај-времена физичка успостав Јевреја као нације било је уствари предвиђено Старог Завјета пророка. Глава 12 до 14 Захарије, за примјер, јасно тражи Јеврејско власништво над најмање једним дјелом Палестине на крају времена. И, како је Захарије прорекао, вође Јуде-данашње Државе Израила-била је "као огњиште у дрвима и као луч запаљен у сноповима" (Захарије 12:6) Како боље описти Државе Израила сјајно дјело у 1967 Шест-Дана Рату?

Али оснивање Државе Израила у 1948 није много-проречено велико успостављање цијеле нације Израила! Огромна већина од Изрљиневих племена-тако-званих "Изгубљених 10 племена"-још се нису вратили кући! Не баш Јуда - данас "Израил"-већ свих 12 племена Израила којима је дато наслједство у Обећаној Земљи!

Проречени повратак цјелокупног Израила у Обећану Земљу у мир и слободу још треба да се догоди-послје доласка Месије. Месаја ће их довести назад кући. То ће бити велики Излазак него онај под Мојсијом (Јеремија 23:7-8). Са разликом, данашње Државе Израила јесте један ванредан људски напор, рођен ос свађа и рата-није свето успостављено и заштићено 12-ст племена народа проречено у пророчанству.

Разуми ово: Бог има један велики Главни План за цијело човјечанство, обухваћајући племена Израила и њихових братанце, Арабе. Тај план омогућава нације и народе овог свијета да уче неке тешке али важне поуке у годинама пред њима.

Бог генерално држи "руке по страни" од овога свијета за моменат. Он је дозволио да свијет иде својим властитим путем, да сами уче-са тешким искуством-једна велика лекција: да одвојени од Бога, човјечанство никад неће имати вјечни мир и благослов! Непослушност Божијег закона, на крају, доноси ништа друго већ невоље.

Човјечанство је одбацило и одсекло себе од извора мира! Онје слиједи, умјесто, пут Сотоне-пут УЗЕТИ, рађе него ДАТИ, пут чезње, љубоморе, таштинеи похлепљивости!

Човјечанство треба бити доведено на мјесто гдје ће оно желити промјену, желити да живи начином који производи мир. У годинама пред нама, све нације свијета-укључујући модерног-времена Јуду, Државу Израила-требаће да уче велики поуку да мир и напредак могу се постићи само кроз послушност закону Божијему. Опречно схваћању неких данас, Држава Израил још нема Божију аутоматску заштиту!

И у тим жилама, Библиско пророчанство говори о невољама које ће доћи на Јуду-модерног-дана државу Израил-годинама баш пред нама!

Непрелазна Разлика

Залосно, успркос бреспрекидном настојању од људи добре воље, Библиско пророчанство означава да будућност очекује рат, не мир, за Средњи исток. Иако тај предидо може да искусити вријеме релативног мира-или чак изгледати да постоји начин према једном значајном рјешењу тог проблема-такав став, залосно, доказаће да ће бити само кратког рока, привремене природе.

Таква једна изјава није дефатизам или песимизам. Ми не можемо замишљати свијет да је друкчији него што јесте. Реалистични посматрачи признају да предвиђена људска нагодба неће стварно узадовољити ратнике. Са гледишта данашњег времена и садашњег свијета, кратак, практичан смисао брисања дубоко укорјењене мржње и сумње јесте на помолу. Због духовног става и умног става, то је једноставно немогуће дипломатски или људски ријешити експлозивни предмет тако да се донесе дуготрајни мир у Средњем Истоку.

Схватити ову основну истину: Људски однос са својим другом човјеком јесте један важан духовни однос. Свјетске невоље имају дубоко-усађену духовну основу. Проблем се не може ријешити кроз употребу људског, физичког, материјалистичког знања само.

Прије него људи могу промјенити вањски став свог живота, они морају промјенити унутрашњи став свога срца и ума. Прије него што могу сарађивати, они требају имати став за сарадњу-став да дијеле, да служе, да даду, да се брину за добро других исто као за добро самих себе.

Свијет нема мира данас зато што народ нема мира у уму и срцу. Они не живе начином који ће донијети мир. Тај пут јесте пут сарадње и пуног срца чезнућа брига за друге. Умјесто, код народима и међу народима, жива бића живе начином такмичења и свађе, пут похлепљивости, љубомори и мржњи, засновано на филозофији ДОБИТКА. И то само доноси друго ништа него раздор, бригу, свађу, људску патњу и ратове.

Главни узрок рата лежи у природи зарађених страна самих по себи. "Одкуда ратови и свађе међу вама? Не отуда ли, од сласти вашијех, које се боре у вашијем удима? Желите и немате; убијате и завидите, и не можете да добијете; борите се и војујете, и немате, јер не иштете" написао је Јаков, брат Исусов 19 вјекова раније (Јаков 4:1-2).

У данашњем Арабско-Израилском сукобу, обадва народа "желе да имају", како је то Јаков и показао. Жалосно, Израил и Араби остају сувише далеко од било каквог праведног уговора. "Хоће ли двојица ићи заједно, ако се не састану" питао се пророк Амос (Амос 3:3).

Човјечанство просто незна пут к миру, пут који замјењује заједничко неповјерење са љубави и великом бригом. (Исаиа 59:8; Римљанима 3:17). Човјечанство одсјечено од додира са великим Творцем Богом не може и неће савладати своју наклоност према насиљу и разору. Човјечанству не достаје жеља и знање да ријешити своје проблеме и невоље. Рјешење људском проблему-

духовном проблему-лежи изван царства наше способности. Записи историје давају никакве друге закључке!.

Данаи Средњег Истока делима јесте једноставно изван људске способности да је ријеши! Само Бог може да раздријеши тај чвораста проблем-и Он хоће, у Његово добро вријеме.

Може ли, онда, један главни Арабско-Израиљски рат избити у мјесецима или годинама у напред пред нама-пред проречену Велики Неволју на крају овог вијека?

Зесте, свакако!

Док пророчанство указује на један великог-размјера сукоб мало даље низ линију, то не поговара јеш један локални Арабско-Израиљев рат. Ту је већ било четири таква рата у прошле четири деценије.

Твоје локалне новине и служба информисања казаће ти да је Арбаска војска боље снабђевена да ратује рат много болје него у тих протеклих четири деценије. И у погледу на масовно наоружање у том предјелу, један даљи Арабско-Израиљев сукоб може лако ставити у положај опстанак Државе Израиља-специјално ако би данашње неуједињене Арабске нације буду у могућности да боље сарађују њихов поступак. Док Израиљ може бити тешко "рањен" у таквом окршају (види Осија 5:13, за примјер), то је невјеројатно да ће војно јаки Израиљева држава бити тотално поражена од било кога Арабског напада. Библија открива да држава Израиљ је осуђена да падне-али касније, да буде једна сасвим друга сила, како ћемо то видјети.

Посматрачи се слажу: Једна нови Арабско-Израиљев рат биће много даље крвавији него и један у прошлости!

И такав један рат може приказати бројне проречене могућности. То може, за примјер, тако запањити и повриједити Израиљ да побуди један масовни повратак у вјеру у Израиљу. (Иако су многи Израелћани Јевреји по нацији, многи од њих нијесу активни у вјери Јудеизма). Таква вјерска обнова може покренути поново-завести дневно жртвовање као принос у старо доба. У ствари, пророчанство открива та ће такво жртвовање бити повраћено у Јерусалим, за један или други разлог. Послије, то жртвовање биће укинута од сурових окупитаних сила (Данило 12:11).

Арабско-Муслимански Савез

До данас, ипак, Арабске нације нису биле у могућности да ставе у страну своје супарниство и ефикасно се ујединити у њиховом настојању. Један разлог за овај недостатак неуспјеха јесте недостатак способног динамичног вођства.

Историја показује да јединство није један услов који значи постигнут са неким природним и неизбјеживим настојањем. То је један услов створен или учињен са љуским дјелом, са настојањем и жељом-са енергичним и интелегентним вођством!

Араби дуго чезну за оваквим вођством-вођство које ће подигнути њихов сан славе, који ће дати нови увид њиховој енергији. Свакако, цијели Исламски свијет

препознаје огромну могућност која би потекла кроз блиску сарадњу. Муслимани широм свијета сматрају себе једну *умах* или заједницу, ипак много их раздваја. То је један мучан став афере, али они још нису нашли лијека.

Кроз вјекове, Муслимани гледају за појаву прореченог *Махди* -"Свето Вођеног Једног"-као ријешење за овај проблем неслоге. Овај Махди биће "Велики Ујединитељ" Муслиманског свијета. Муслимани вјерују да ће он надахнути нови живот у Ислам, дати нова упуства, одбацити безбожнике, и спровести религију Мухамеда једну силу с којеом се не може успоредити у свијету! Многи лажљивци овој месијанској служби појављивали су се кроз вјекове, али сви су доказали разочарање.

Дали кроз пријеку нужду другог Махди особе или кроз неки други геополитички догађај, Библиско пророчанство открива да ће ток јединства бити постигнут у Арапско-Муслиманском свијету у годинама баш пред нама!

Види чудновато пророчанство за Средњи Исток у Псалму 83. У овом страховитом пророчанском Псалму, Краљ Давид старог Израиља открива да ће Израиљеви противници успјети у јединству неког степена у кратком скорашњем времену. Давид је прорекао једну јаку заједницу Араба и Муслиманских народа, једна велика конфедерација повезана заједно у настојању да униште име Израил са лица замље! Ова конфедерација одиграће важну улогу на крај времена догађаја.

Види што пророчанство Псалма 83 каже о овом долазећем Арабско-Муслиманској конфедерацији у стиху 4 и 5: "Рекоше: ходите да их истријебимо између народа да се више да се више не спомиње име Израиљево. Сложно присташе и супрот теби вјеру ухватише".

Које су то нације које су ухватиле везу против Јевреја у Израиљу?

Псалм 83 наводи народ који ће се ујединити заједно у овом против-Израиља конфедерацији (види стих 6-7). Они су Арапске и Муслиманске нације Средњег Истока, подпомогнуте од сипатизерских елемената у Европи.

То је могуће, у погледу повезивања између Европе и Арапског свијета, да ће нека врста корисне слоге између Ислама и Европског Хришћанства на крају бити постигнута. Европа је у подпуности свјесна од велике стратешке важности уљом-багатог Средњег Истока предјела!

У очима многих посматрача данас, вјековно-дуги потражба за Арапско и Исламско јединство остаје само један сан. Неслога и комадање продужује се да остане генерално правило међу Исламом. Ипак ово важно пророчанство Псалма 83 чисто говори један драматични заокрет тога нита. Један степен јединства биће постигнут у идућим годинама, стварајући Средњо Источни снажан дио-једну јаку конфедерацију-која ће имати велики уплив на свјетској позорници!

Руско Посредовање Није Пријегећи

Сада види један даље важан поинт. Даље пророчанство открива да главниа војна пријетња Средњем Истоку неће доћи из њене унутрашњости већ споља! Проречена Арапско-Муслиманска конфедерација неће сама преокренути тог предјел положај. То ће бити велика свјетска сила из другог дијела која ће

коначно ући у Средњег Истока арену да радикално промјене одигравајући геополитичку слику!

Та сила неће бити Совјетски Савез, пошто они више не постоје као свјетска сила!

Ово може доћи као шок неким читаоцима. Пророчанство које се састоји у глава 338 и 39 у Језекији не говори о предстојећем Совјетском нападу на Средњи Исток, како су то многи вјеровали! Русија није у пророчанству да ће напасти тај предии историске Палестине прије доласка Исуса Христа. То вјеровање доказало се са падом Совјетске силе почетком 90-их година. Тај широко оглашени појам нема темеља! Догађаји у тим главама Језекије догодиће се послије Другог Доласка Исуса Христа, а не прије.

Језекија описује вријеме постављено у његовом пророчанству као почетак "кад ће мој народ Израил живјети без страха" (Језекија 38:8,14). Ово није ситуација у држави Израила данас! Нити ће то бити било када за вријеме ових узбудљивих дана овог времена. Ни једна нација неће "бити у миру" за вријеме опасних година у вријеме невоља које леже још унапред!

Израил који је описао Језекија јесте народ који живи у "неограђеном селу"; то јест, ненаоружаном и неподпуно спремном за рат (38:11). То је народ "у миру" (исти стих)-мелинијски мир од Бога (Исаиа 11:10)!

Сам прочитај! Те околности биће продужене само послије доласка Месаје. У то вријеме, преживјели остатак Комунистичких сила прегрупираће се и напашће успостављене 12-племена народа Израилева-и биће надприродно кажњени од Краља над краљевима који влада над њима и штити их!

Несхватљиво за многе, велика сила која ће посредовати у Средњем Истоку у годинама пред нама-тима покренуће страшну "Велику Неволју" проречену од Исуса Христа-не ће бити Русија, већ ће то бити уједињена Европа, посљедњег времена обнова старог Римског Царства!

Као за вријеме Крсташа, државе Европе опет ће ставити на страну своју разлику да обухвате једну заједничку стварност. Европа ће се још једном умјешати дубоко у невоље Средњег Истока. Догађај тог мјешања осјетиће се кроз цијели свијет.

"Краљ Сјевера"

Велика војна криза још ће доћи у Средњи Исток-један посљедна несрећни преврат пред сами крај овог доба! Ево што пророчанство каже што ће се догодити: Књига Откривења односи се на једну долазећу окупљену силу у Европи, симболично описану као "Звијер". Пророчанство нам говори да ова "Звијер" сила би ће једно велико удружење од 10 Европских нација или групе нација, једно удружење које је јасно данас на помолу. Оно је одређено да буде једна главна нова "Трећа Сила" у свјетској афери. (Види чланак Ко Је Пророчанска Звијер на овом Вебсите (Website) и Историја Европе и Цркве за боље информације).

Ова Европска сила-вођена са долазећим војним надљудским диктатором такођер ословљен у пророчанству као "Звијер". (Откривење 17:12-13)-биће коначни, карј-времена појава старог Римског Царства. Радећи раме уз раме са звијери биће

велики чудотворац вјерска личност коју Библија зове "лажни свједок" и "човјек гријеха" (Откривење 13:13-14; 16:13; 19:20; 2. Солуњанима 2:3-4). Ова чаробна личност владаће над једном великом, вјековно-саром лажним вјерским системом, једно одметничко Хришћанство означено као "Тајна, Вавилон Велики" (Откривење 17:5).

Пророк Данило односи се на ову Европску конфедерацију-ова успостављене "Уједињене Државе Европе"-као "краљ са сјевера". Сви школски научници признају да у Старог Завјета доба, Сирија је била "краљ сјевера". Али Рим је победио Сирију и направи је Римском провинцијом у 64 Б.С. Стога, стари Римски цареви присвојили су улогу "краља сјеверног" (Данило 11:36-39). Долазећа крај-времена појава Римског Царства у Европи тако ће бити "краљ сјевера" односећи се на писмо пророчанства Данила! Сад види што Библија каже о овој сили:

У стиху 40 Данило 11, ми налазимо да "А у посљедње вријеме, јужни ће се цар"- ова моћна сила Европског народа-покренуће се јужно у Средњи Исток "као вихор"-у великим посљедицама за Јевреје и Арабе исто!

Читај Данила 11:40-41: "...И цар ће сјеверни ударити на њ као вихор са колима и коњицима и с многим лађама, и ушавши у земљу поплавиће и проћи. И доћи ће у красну земљу, и многи ће пропасти..."

Види, ипак, да краљевина Јордан ће бити поштеђена окупације Звијерске силе-види крај стиха 41. У овом пророчанству, географички дио Едома, Моаба и Амона односи се без грешке на данашњи модерни Јордан, који је уско повезан са Европом. Египат, Либија и Етипија-нису споменуте као дио кнфедерације у Псалму 83- биће предмет за или окупиране од Европске силе (Данило 11:42-43).

Зашто ће се Европа осјећати дужном да посредује у Средњем Истоку? Овде је пророчанство остало тихо. Европски гњев може бити пренагло покренут са једном обуставом важног нафтиног снабдјевања-индустриски крвниток Континента. Или може бити изазван неком врстом ђихад-"светог рата"- покренутог против Запада од Муслиманских фундаменталиста. Или могуће Европске силе ће посредовати у Средњем Истоку под изговором ка "мировне снаге"-са намјером да уставе непредовање покрајинског немаира прије него изађе из контроле.

Какав год провокација, пророчанство открива да ће Европа дјеловати брзо да заштити свој интерес-шаљући своје трупе у Средњи Исток!

Европска сила-овак краљ са сјевера или Звијер-окупираће обадвоје државу Израилји неке њене Арабске сусједи, односећи се на ово чисто пророчанство Данила. Европа ће настојати да заведе мир у ратом-разореним Средњем Истоку-са силом војске! Звијер ће захтјевати што дипломатија и државници нису успјели постићи. У неким предјелима, Звијер може бити добро дошла као једна врста спаситеља!

Јерусалим Опкољен Армијом

У свом Маслинском пророчанству у Матеју 24 и Лука 21, Исус Христос гледао је ток времена на крај овог вијека-наше генерације-и оисао је свјетски положај. Он је говорио о скоро-долазећем верену насиља и побуне назване "Велике Неволје".

То ће бити нејвећа ужасна катастрофа земаљске историје (Матеј 24:21), вријеме Сотонске освете одријешене на свијет. И Исус је прорекао да окупација Јерусалима ће одмах доћи иза. Види ове ријечи, у Лука 21:20:

"А кад видите да је Јерусалим опколила војска онда знајте да се приближило вријеме да опусте". Пророк Захарије такођер је предвидио то. У стиху 2 од главе 14 он је изјавио да "град Јерусалим узеше се"! Данило је рекао да ће се укинути жртва ваздашња у то вријеме (Данило 12:11).

Ово ће бити отворени покрет велике и коначне кризе на крају овог доба! Продужује Лука 21:22-24: "Јер су ово дани освете, да се изврши све што је написано. Јер ће бити велика невоља на земљи, и гњев на овом народу. И пашће од оштрице мача, и одвешће се у ропство по свијем народима: и Јерусалим ће газити незнабожци док се не изврше времена незнабожаца".

Пророчанство је јасно. Јерусалим ће бити погажен доње опет! Данас, Јерусалим је под контролом Јевреја, а не незнабожаца. Али незнабожачка Звијерска сила ће драматично преокренути стање. Бог ће дозволити Европским окупаторским трупама да окупирају Јерусалим за 42 мјесеца или 3 1/2 године. (Откривење 11:2).

"Народ са Истока"

Али сада види још један важан догађај. Неће ићи све најбоље за Европску окупацију Јерусалима и Свете Земље. Данило нам каже да ће на покон "Али ће га гласови с истока и са сјевера смести ('краља са сјевера' или Звијер)" (11:44).

На сјеверу и истоку од Палестине јесте Русија и народ Источни. Претећа новост са ток широког предјела тиштиће вође оживјеле Римске Царевине. Звијер ће бити изазвана од силе са Истока! То је "народ са истока", говорен од Језекије у глави 25. Језекија открива да Русија и њени савезници ће се наметнути Арабском свјету кроз Ирак и Јордан.

Позорница ће се поставити за очајан обрачун ко ће владати свијетом! (Америка и Британија неће бити учесници у овом великом ратном обрачуну. Знати зашто потражите нашу бесплатну брошуру *Америка и Британија у Пророчанству*).

Разумјети ово: Књига Откривења описује једну драматичну серију катастрофалних догађаја који ће одмах догодити по повратку Исуса Христа на ову земљу да успостави управу Бога и да одпочне свјетски мир.

Међу овим догађајима јесте седам проречених звукова трубе (описаних у Откривењу 8-10), симболишу Божије директно посредовање у људској афери. Ови трубе трубиће за вријеме једног раздобља времена које Библија зове "Дан Господа"-вријеме Божијег посредовања у свјетској афери, вријеме кад ће он казнити грешне народе пред сам Исусов поврата. Дан Господа одмах слиједи Велике Неволје (вријеме Сотонске освете на народима).

За вријеме овог "Дан Господа", Европска Звијер извршиће напад на Исток. Овај вихирски Европски напад јесте описан у Откривењу 9:1-12, гдје се то зове "прва невоља" или пете трубе невоља. Страшна ратна машина учиниће смрт и разор милионима. Данило је предвидио ову исту офензиву, у стиху 44 глава 11: "Те ће (Европски краљ са сјевера) изаћи са великијем гњевом да богуби и затре многе". Народи Еуроазије ће извршити контра напад на многим ратном пољу-са 200

милиона људи, односећи се на Откривење 9:16. Велики дио Европе биће уништен! Руски контра-напад је означен као "друга невоља" или шеста труба, описана у Откривењу 9:13-21. То је такођер описано и у Јоилу 2.

Подпуни-подухват свјетског рата избиће-један коначни, климатични глобални сукоб!

Ове двије велике силе Европа и Исток-беће увучене у очајну борбу за свјетску управу. Како ће се борба ширити, све ће нације свијета бити увучене у занешени вртлог Средњег Истока геополитику.

Еуроазијска армија покренуће се да се сукоби са Звијерином силом у један коначни обрачун. Звијер ће се припремити да дочека ове хорде. Позорница ће се поставити за једну од највећих борби за положај и власт свијета која се икад могла видјети.

Човјечанство ће стајати на рубу подпуног уништења-трагични крај резултата своје побуне против Бога и одбацивањ Његова закона и управе! Гдје ће велика сила свјетске армије стварно бити одвезана, Сотонски намјера је уништење подпуног живота на земљи постаће стварност.

Како је Исус Христос изјавио у Матеју 24:22: "Да се они дани не скрате, нико не би остао (у животу)..." Цијели живот у подпуности био би збрисан са лица земље ако би се рат дозволио да се заврши! То би био потпун, свеопћи-рат.

Христов Изненадни Долазак

Али прије него се то догоди, седма труба затрубиће! Седма и последна труба објавиће Други Долазак Исуса Христа да успостави своју управу на земљи (Откривење 11:15; 1. Коринћанима 15:52; 1. Солуњанима 4:16). Исус Христос ће укорачити-посреовати на последњем критичном моменту-баш у оно време када ће човјечанство покушати да уништи само себе. Он ће доћи из раја са мноштвом војске да устави свјетско ратовање. Он сам може-и оће-донијети мир Јерусалиму и цијелом Средњег Истока предјелу!

Али Исуса Христа, новог свијета владари, неће га аутоматски прихватити зарађене стране!

Досљедно, ова седма труба ће такођер завести на још завађени свијет неколко светих казна познатих као "треће зло" или "седма последња казна" (Откривење 15 и 16). Ове невоље, одређене да доведу човјечанство на њихова коњена у покајању, јесте описано симболично као седма невоља, или мала чџаша која дрзи текућину. Те су чаше "изливане" на изопачену земљу од седам амђела.

Шест од ових чаша или невоља јесу описане у Откривењу 16:12-16 и доводе нас до предмета Армагедона: "И шести анђеол изли чашу своју на велику ријеку Еуфрат; и пресахну вода њезина, да се приправи пут царевима од истока сунчаног" (стих 12). Преко овог ријечног корита доћи ће "краљеви (владари) са истока" и њихова армија. Ово је Божија намјера да окупи армије нација за коначни обрачун Свјетског Трећег Рата.

Сада види стих 16: "И сабра их на мјесто, које се јеврејски зове Армагедон". Видиш да ту није споменута "борба Армагедона". Библија описује Армагедон само као мјесто гдје ће се свјетска армија скупити.

Гдје је то мјесто које се зове Армагедон?

Ријеч Армагедон јесте Грчка изрека Јеврејског имена *Хар Мегидо*. Што значи "брдо (или гора Мегидо)". Мегидо јесте један стари град Палестине. Он се налази у модерној држави Израилу на јужном рубу пространог равног простора Равнице Есдраелона (такођер познатог по имену као Долина Језрила у записима). Мегидо лежи око 100 километара сјеверно од Јерусалима, или око 30 километара у унутрашњости од Средоземног Мора.

Од великог бедема Мегидо које данас означава мјесто страог града, један ужива дивни поглед долине Језреила протежући се према сјеверу далеко у даљину. Јерриил јесте Израилева највећа и најплоднија долина и често се помиње једноставно као Ха'емек, "Долина". У стара времена Мегидо је био сити од великог значаја. Оно је лежало на стратешкој раскрсници корисно за војну или путничку путању. Виа Марис, стари обалски пут повезујући Египат и Дамаск на Истоку, повезивало је Језрил Долину да Медигом.

У погледу тог стратешког природног предјела, то онда није изнанађење да је долина Мегидо била чувено мјесто ратовања из старих времена историје. То је једно у истотији најкрвавије ратно поље. Неки историчари вјерују да је више борбе ту било вођено кроз времена него игдје на другом мјесту на свијету!

Сад види што пророчанство има да ти каже за ово старинско ратиште. Свјетске армије ће се окупити то. Али борба неће бити вођена у Армагедону!

Посљедња Велика Борба.

Овог свијета политичке, вјерске и војне вође одједном ће бити суочени са оним што они мисле да је, у њиховом заведеном уму, један заједнички "непријатељ"- који је стигао Исус Христос. Исус се вратио да влада-из Јерусалима! Како ће ове окупљене силе у Мегидо да реагирају?

"И незнабожци се прогњевише..." каже Откривење 11:18. Људи не ће желити да се покоре Божијој управи! Умјесто, они ће тражити да униште Исуса Христа-кога ће они несумљиво сматрати, лажним, како је проречено "Антихристом". Умјесто да се боре један против друге нације, као што су то радили на многим фронтовима, ујединиће силу овдје-"да учине рат са јагњетом" (Откривење 17:14). Са подпорног терена или сборног мјеста Армагедона, њихова војска кренуће да се сукоби са Исусом Христом!

Ова позиција достићи ће врхунац "борбе за онај велики дан Бога сведржитеља" описано у Откривењу 16, стих 12 до 16, и у Јоило 3. Гдје ће се овај достигнути врхунац борбе одиграти? Јоило над даје одговор. Прочитај Јоило 3:1-2, 9-14).

Последњи велики окршај свих окупљених "нација"-у овом симболу за коначну свјетску организацију не као што је данас Уједињене Нације? узмеће мјесто у долини Јосафатовој! Ова дубока долина или јаруга граничи са Јерусалимом на истоку, између града и Горе Маслинове. Данас је то боље познато под именом као Кидрон Долина. Јосафат значи "осуда Вјечнога". Побуњеничке и непокајане

нације овог свијета биће осуђене ту од Бога за њихову непослушност! Армије ће кренути на Јерусаим да се побију са Исусом Христом.

Ови побуњеници неће хтјети да чују упозорење Захарије 12:3: "... Је Бог ћу учинити Јерусалим тешким каменом свијем народима, који га год буду хтјели подигнути, сатрће се, ако би се и сви народи земаљски сабрали на њ". Јерусалим ће бити главно жариште за једну свеопћу борбу за контролу свијетом. Оће ли да човек управља, или Бог?

Исус Христос ће уништити свјетске армије окупљене на Јерусалим (Захарија 14:12; Откривење 19). Он ће уништити оне који су уништили земљу са неукларним ратом-посредством да сачува људску расу од подпуног уништења (Откривење 11:18). Он ће узети Јерусалим од незнабожачке окупације, стављајући крај "времену незнабожаца: (Лука 21:24).

Нације свијета напакон ће бити стављене на њихова колјена. Сав Израил-модерног дана потомци од 12 племена-би ће окупљени из ропства и довешће се у обећану земљу (Јеремија 16:14-15; 23:3-8; 50:4-5, 19-20; Језекија 20:34-43; 36:24-28; 39:25-29). Цијела земља биће постављена на пут мира и напретка.

Жеља Свих Народа

Јевреји, Муслимани и Хришћани гледају за долазак Месије у истом смислу да постави ствари како требају. Кроз хиљаде година, Јевреји очекују Спаситеља или великог Избавитеља прореченог од пророка из старина. Ријеч Месија долази из Јеврејске ријечи *машиах*, што значи "помазаник". (Грчки слично Кростос).

Хришћани, специјално они у Средњем Истоку, такођер очекују Месију-Исуса Христа-који је обећао својим ученицима да ће Он доћи опет (Јован 14:3). И Муслимани, такођер, очекују Месију или Махдија који ће успоставити чисту вјеру и завести златно доба. И ако је много лажљиваца се појавило кроз прошле вјекове тврдећи да су они тај Махди, већина Муслимана вјерују да ће се он још појавити. И интересантно, неки Муслимани вјерују да ће Исус Иса вртити као Махди и посљедње дане-и они су у праву! (Сви Муслимани виде Исуса као једног "безгрешног пророка" и ако они не признају да је Он Бог или син Божији).

Са доласком Исуса-месијански "Кнез Мира" (Исаија 9:6), и "изабрани из свијех народа" (Агеј 2:7)-велики сан многих вјереника на крају ће се остварити! Сви нације и сви народи познаће Исуса као правог Месју који, са многим именом у многим вјерама, су га дуго очекивали.

Исус Христос ће успоставити своју управу на земљи, са Јерусалимом као престолницом (Михеј 4:1-2; Захарије 14:8-9). Црква и држава биће уједињене под Његовом управом. Сотона заводитељ би ће уколњен (Откривење 20:1-3). Све ће нације на крају живјети заједно у миру и у слози кроз послушност Божијег закона.

Ту ће бити једна Црква-један Бог-једна вјера-једана Врховна управа (Откривење 19:16. Вјерска збуњеност доћи ће крају. То је добра вијест-јеванђеље-које је Исус донио. Јеванђеље је порука о управи, а не само о особи Исусу Христу. То је порука која је опћенито искривљена и погрешно схваћена. (Потражите бесплатну брошуру (*Јеванђеље о Царству*).

Као Јевреји који су били међу првима који су примили поправну казну, они ће бити међу првима који ће бити избављени и насељени, са другим племена Израиља (Јеремија 3:18). Али се Исус Христос неће вратити као Месаја Израиља само, већ цијелог свијета.

Пророк Захарије открива да ће на покон "доћи многи народи и силни народи да траже Господа над војскама у Јерусалиму и да се моле Господу" (8:22). Исаија је такођер прорекао да ће "ићи многи народи говорећи 'ходите да идемо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљева, и учиће нас својим путовима, и ходићемо стазама Његовијем' јер ће из Сиона изаћи закон, и ријеч Господња из Јерусалима" (2:3).

Бивши противници ће ићи руком у руци у интернационалној сарадњи. Дуготрајне покрајинске свађе на крају ће бити ријешене од Исуса Христа, који ће праведно поставити границе нација и народа тако да сви могу живјети у миру! Њему припада земља и одлучује судбину народа (5. Мојсијева 32:8; Дјела 17:26). И Његова одлука биће заснована за свачију страну.

Данас, нације иду у рат једни против других зато што они немају судије или господара међу њима. Кад се Исус врати, он ће бити као судија. И Његова одлука биће успостављена!

Јевреји и Араби на крају ће закопати своју разлику. Они као и многи други живјеће као сусједи у миру и заједничком поштивању, у једној заједничкој послушности Бога који је милостив и сажалив. Вјерске и покрајинске свађе доћи ће крају када човек окуси дивну зору новог свијета мира и слоге. То ће бити вријеме од "кад се све поправи" (Дјела 3:21).

Јесте, свјетски мир постаће стварност! То неће бити основана на слабом уговору, лажним обећањима или једном несигурној "равнотежи силе", већ на послушности цијелог Закона Божијега-Десет Заповјести.

Како је посљедњи Предсједник Анвар Садат Египта примјетио у једној изјави пред сам његов атентат у 1981: "Ту је само један Бог. И ту је само једна заједничка мисија: Десет Заповјести, које је Бог дао Мојсију на гори Синају... Те заповјести јесу основа за све три вјероисповјести". И оне ће дати основу свјетском миру у долазећим годинама!

Ту је добра вијест иза хаоса и рата прореченога за крај овог вијека-једна миленија мира и напретка за цијели народ! Из разора рата, свијет ће изнићи у глобални мир, заснован на вјечном закону Божијему!

Мир ће доћи Средњем Истоку. Али то ће узети Бога да то учини!